

► Especial Palestina

Roda el món // Pàgines 18 i 19
Celebrada la Cimera d'Annàpolis, el professor Ferran Izquierdo analitza el seu desenvolupament. L'especial inclou un reportatge sobre els "pobles invisibles" palestins dins d'Israel.

► València: dues 'fórmules'

Què es cou // Pàgina 22
La Coordinadora Fórmula Verda (CFV) s'oposa frontalment a la construcció del circuit de Fórmula 1 pel seu impacte ambiental i econòmic. L'alcaldeessa Barberà desprecia els opositors.

► FiraJoc a Tona

Expressions // Pàgina 24
Tona va acollir la setena edició de la Fira del joc i la joguina diferent, una proposta per entendre el joc d'una manera alternativa al de les grans superfícies i els anuncis de televisió.

directa

setmanari de comunicació

núm. 73 // 5 de desembre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Un informe alerta que la crisi energètica pot ser imminent

» Així està el pati // Pàgina 9

LA GENERALITAT VA ENCARREGAR L'ESTUDI I ENCARA NO S'HA FET PÚBLIC

» Reportatge fotogràfic // Pàgines 14 i 15

340.000 manifestants pel Dret de Decidir

Capçalera de la manifestació vista des de la seu de la CGT a la Via Laietana

Albert García

Berta Alarcó

Treballadors i treballadores a les portes del Parlament de Catalunya

Les afectades per les deslocalitzacions i les reduccions de plantilla es manifesten

Centenars de persones es van mobilitzar el 2 de desembre per reclamar a la Generalitat que intervingui en la dinàmica actual de tancaments d'empreses i reduccions dràsti-

ques de plantilla. A la manifestació, hi van confluïr treballadors que s'han quedat sense feina a empreses com Sysmo, FRAPE, Mercedes o SEAT. A la plaça de Sant Jaume, els treballadors

van lliurar una carta a la Generalitat on van recordar que, en conflictes com els de l'automobilística SEAT, "l'administració té una responsabilitat política i social i hi ha d'intervenir".

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Els pobles indígenes prenen la paraula

Un moviment indígena cada cop més organitzat trepitja fort per fer respectar els seus drets arreu del continent llatinoamericà.

» Així està el pati // Pàgina 16

150 habitatges del centre de Barcelona figuren com a fons patrimonial a paradisos fiscals de Samoa i Delaware

Sofic Investment SL, una empresa domiciliada a l'illa de Samoa, enmig de l'oceà Pacífic, és la propietària legal de desenes d'habitatges del centre de

Barcelona des de fa un mínim de tres anys. Les accions d'aquesta empresa s'han traspassat a Chalford Associates LC, amb seu a Delaware (EUA).

Editorial

Mori el mal govern

Si es pot extreure una conclusió de la manifestació d'aquest disabte, és que els trens es van quedar a l'andana. La gent va sortir al carrer en una de les manifestacions independentistes més grans que s'han fet mai a Barcelona.

La reclamació inicial d'unes infraestructures dignes va quedar disolta sota el crit gairebé unànime d'independència. La presència massiva d'estelades deixava clar que la gent que va desfilar pels carrers de Barcelona ja en tenia prou, que reclamava més que un canvi en la gestió dels transports. I és que les desastroses obres del TGV, el mal funcionament de RENFE i les esquerdes a les cases han estat la gota que ha fet vessar el got. Molta gent n'està farta i veu la independència com a única sortida d'aquest atzucac.

Caldrà veure de què servirà tot plegat. Què faran els qui es van quedar a casa i els qui anaven darrere les pancartes? Caldrà esperar si els uns s'han adonat que molta gent ha dit prou i, els altres, saben anar més enllà de quatre eslògans. Perquè, tot i que els blocs dels partits polítics de la manifestació no eren petits, cal tenir en compte que la majoria de la gent no caminava darrere les seves pancartes i que, tot i que els partits ho han intentat, no han aconseguit capitalitzar una protesta que els supera.

El dret de decidir no és només per decidir si formem part de l'Estat espanyol o el deixem de banda, sinó que també serveix per decidir quin model de país volem. Per decidir, per exemple, si allò que necessitem és un tren eficaç per desenes de milers de persones, que estalvi cues de cotxes i pugui dur la gent a la ciutat del costat sense retards, o tan sols una via més còmode que l'avió per fer negocis a Madrid.

Pensem, doncs existim

La humanitat com a virus?

Guillem Sànchez i Barrull
/directa@setmanaridirecta.info/

En un moment poc conegut de la megacitada *Matrix*, l'agent Smith tortura Morfeu. A més dels cops, pateix el desgast psicològic —vaja, tortura com totes— amb un argument curiós. Smith insinua que la humanitat no és una espècie animal, sinó un virus, i que si les màquines no l'haguessin aturat hauria crescut fins a destruir el planeta.

La metàfora em sembla d'allò més encertada: la Terra com un ens global viu, on ningú pot sobreviure per separat; la humanitat com una espècie única sense cap depredador que li impedeix créixer sense límit; i l'escalfament global com els primers símptomes de febre d'un planeta que es vol desfer del virus.

És clar que els defensors de la humanitat apel·laran —o apel·-

larem— a la raó, a aquesta capacitat —també única— que tenim les persones d'entendre un problema i arranjat-lo sobreposant-nos al nostre instint o al nostre egoisme.

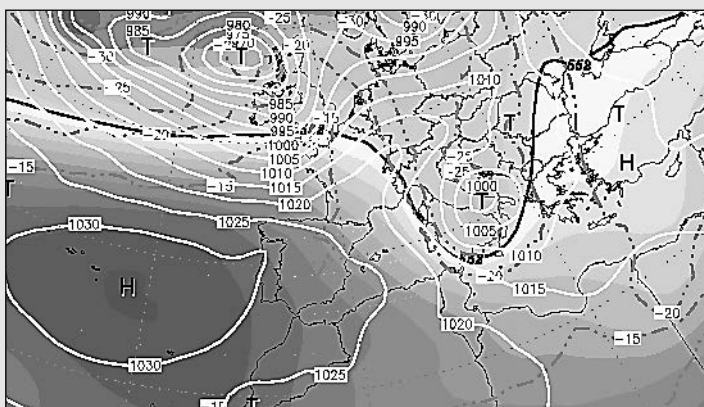
Però, després d'estar mesos cobrint la lluita contra el canvi climàtic, em començo a desanimar. El que es presenta com el "principal rept del segle XXI" o "una amenaça a la pròpia supervivència de la nostra espècie" s'ha de combatre, simplement, canviant les bombetes de casa nostra.

Si realment aquest és el problema, no es pot resoldre amb un decret que prohibeixi les malèfiques bombetes i deixar-nos estar amb el canvi climàtic? Perquè si no, el drama agafa un vernís de comèdia que dona ales als negacionistes. Fins i tot jo en dubto quan sento les recomanacions que es fan als bons ciutadans.

És evident que el problema de l'escalfament global és molt més complex. Que obliga a fer canvis profunds, no només al nostre sistema productiu i energètic, sinó a la nostra cultura de consum i a la nostra relació amb els recursos naturals.

En lloc d'això, els "responsables" polítics segueixen marejant la perdiu amb les bombetes i les multinacionals continuen inflant els seus beneficis. Llàvors, és quan m'entra el desànim i penso que això de "l'animal reacional" és una bestiesa i que estem condemnats a la pitjor de les opcions per culpa del nostre egoisme. Això o, com diu el sempre encertat Eudald Carbonell, és que "encara no estem prou evolucionats" i no hem passat de simple bactèria —afegeixo jo.

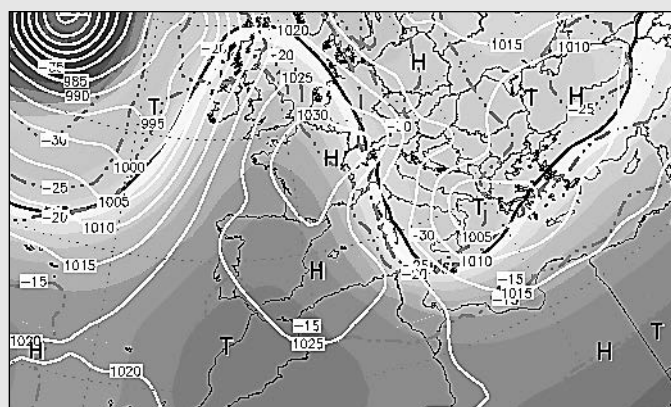
El problema és: tindrem temps de fer-ho?

Les depressions ens passaran de llarg durant el cap de setmana

Ambient suau

La falca anticiclònica que ens arriba des de les illes Açores no sembla que s'hagi de debilitar durant els propers dies. Algunes cues de fronts atlàntics podran fregar el Pirineu, però sense provocar precipitacions, com a molt algunes gotes aïllades. Temperatures suaus de dia, que es mantindran en nivells superiors als habituals per l'època. A partir de dimarts, els vents poden girar lleugerament cap al nord.

Dimarts vinent podria haver-hi una lleugera entrada de vents del nord

Com s'ha fet?

Aquesta setmana han empresonat la col·laboradora de la DIRECTA Teresa Toda dins l'operació de l'Audiència Nacional del sumari 18/98. Només recordar que ens ha escrit algunes cròniques fantàstiques sobre el que passa al País Basc (l'última fa només unes setmanes). Ella feia la seva feina de periodista, explicava la realitat des de la seva òptica crítica. Per això l'han empresonada? Volem enviar-li una forta abraçada que traspassi els murs de la presó on està reclosa en aquests moments.

Nosaltres, mentrestant, seguirem treballant per denunciar les injustícies i els abusos d'un estat que es dedica a empresonar persones pel sol fet de pensar i fer saber als altres.

Només ens queda treballar per la llibertat d'expressió que continuadament se'ns retalla i se'ns nega.

El racó il·lustrat

Quechua

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sànchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà i Estel

Barbé Serra * La graella: Xavi

Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Albert García i Berta Alarcó

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs

CORRECCIÓ

Col·lectiu de correcció i edició

"La paraula justa"

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 4

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

 -Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

 -No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

 -Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La lluita indígena a l'Amèrica Llatina comença a tenir certa incidència a partir de finals dels anys 50 i principis dels 60 del segle XX, conjuntament amb els moviments d'alliberament nacional. Aquesta efervescència fa reaparèixer les lluites indígenes després de la revolució mexicana de 1914. En aquella època, però, lluny encara de plantejaments autodeterministes o autonomistes, els defensors de les causes indígenes plantegen com a primer pas la necessitat d'aturar la discriminació i l'etnocidi que pateixen aquestes comunitats en la gran majoria d'estats. És així com a principis dels 70, els moviments indígenes comencen a agafar força i també es comencen a organitzar més enllà del simple marc local_

AMÈRICA LLATINA // LA LLUITA DELS POBLES INDÍGENES PER LA LLIURE DETERMINACIÓ

Els camins cap a la construcció de democràcies veritablement inclusives

Les autonomies 'sense permís' de les comunitats originàries avancen amb fermesa a tota l'Amèrica Llatina

✉ Marco Aparicio Wilhelmi
Professor de Dret
Constitucional a la UdG
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La recent aprovació per part de les Nacions Unides de la Declaració Universal dels Drets dels Pobles Indígenes, el setembre d'enguany, i els processos constituents que hi ha en marxa a Bolívia, Veneçuela i l'Equador han posat al centre del debat polític llatinoamericà la difícil convivència entre l'estat-nació d'ascendència europea i les ànsies d'autonomia dels pobles originaris. Aquesta centralitat no és casual, sinó fruit de la intensitat i continuïtat de lluites com la dels zapatistes a Chiapas, la dels maputxes a Xile o la dels aimares a Bolívia.

Aquesta centralitat és fruit de les lluites dels zapatistes a Chiapas, dels maputxes a Xile o dels aimares a Bolívia

A més, durant els darrers vint anys, s'han succeït diferents reformes, tant en la normativa internacional com en la de diferents estats, que han donat cabuda a un cert reconeixement dels drets dels pobles indígenes i a la pluriculturalitat de les societats "nacionals".

Presa de possessió indígena d'Evo Morales com a president de Bolívia

(H)

Ara bé, la minsa incidència que han tingut, fins ara, en la vida quotidiana a les comunitats posa en dubte fins a quin punt els avenços normatius han pogut trencar —després de cinc segles de colonialisme jurídic i polític— amb la concepció monocultural i, en conseqüència, etnocida de l'Estat i del Dret.

El problema de fons el trobem en els sistemes jurídics estatals i internacionals i en el propi discurs dels Drets Humans, que han rebutjat de manera directa l'acceptació d'un vertader pluralisme cultural —que és també social— de base i que hauria de partir de l'entesa que la igualtat individual no més és possible en un marc d'igualtat entre cultures.

Per aquests motius, els pobles originaris, de manera cada cop més intensa, estan orientant les seves lluites no cap al reconeixement de drets concrets, sinó cap a la seva pròpia existència com a subjectes polítics actius. Així, la reivindicació d'autogovern s'ha situat en la primera línia, no només de l'agenda política, sinó de l'actitud vital quotidiana que, amb diferents intensitats, temps i espais, assumeixen els pobles indígenes.

► **Autonomia i autodeterminació**
El dret de lliure determinació dels pobles, per definició, pot adoptar multitud de formes diferents. En el Dret Internacional Públic, és clar que s'engloba la possibilitat

de crear un estat nou, però la demanda indígena no es refereix només a aquesta hipòtesi. Ja sigui per possibilisme —estratègic o claudicant— o perquè, sovint, l'estatalitat encara és culturalment aliena, la pràctica totalitat de les reivindicacions indígenes entenen autodeterminació com a autonomia interna. Es reclama, això sí, en termes d'autonomia real, amb elecció d'autoritats pròpies i competències i mitjans per legislar i administrar els propis afers, incloent-hi els més amenaçats: control sobre el propi territori, accés als recursos naturals i protecció dels coneixements tradicionals.

En aquest context, la lluita per l'autonomia esdevé fi i mitjà

al mateix temps. Si l'objectiu és el reconeixement de la lliure determinació, el mitjà és la pròpia pràctica quotidiana de l'autogovern, una autonomia "sense permís", com els agrada dir a les zapatistes.

Fins ara, la construcció d'aquestes autonomies ha trobat nombrosos obstacles. No és difícil intuir que, al darrere, hi ha l'interès de les zones riques en recursos naturals i biodiversitat. Però les resistències van més enllà del sempre poderós argument econòmic. També compta la incapacitat de desfer-se de l'esquema cultural de l'estat-nació liberal: el punt de partida continua essent una realitat simulada, permanentment imitada, on apareix una nació única i homogènia representada per l'Estat. La realitat, però, és més poderosa i l'existència de subjectes col·lectius diferents emergeix i resisteix davant els mites.

S'ha aconseguit trencar amb la concepció monocultural i etnocida de l'Estat i del Dret

En aquest context, la construcció d'una comunitat política hauria d'implicar un procés en el qual les diferents identitats, individuals i col·lectives, es reconeguessin mútuament en peu d'igualtat, com a pas previ en la creació d'una democràcia plural i veritablement inclusiva. ◉

Una realitat diferent a cada Estat

En els països on hi ha presència de pobles indígenes, es produeix en les darreres dècades una progressiva intensificació del seu paper com actors polítics en el marc de processos de qüestionament radical de l'Estat i del Dret estatal.

Així, aquests han anat, poc a poc, sortint de dinàmiques de directa explotació i dominació econòmica i cultural per reivindicar un reconeixement en tant que actors amb veu pròpia, és a dir, no objecte de regulacions indigenistes de caire assimilacionista. És un procés desigual, amb avenços i retrocessos, i característiques diferents en funció de la regió, el grau d'organització indíge-

na i el tipus de societat i Estat dominants. En el cas d'Amèrica Llatina, malgrat es pugui pensar en una globalitat, aquestes diferències també són notables. Una d'elles és la determinada pel percentatge indígena sobre el total de població. La situació no és la mateixa a països com Guatemala, Bolívia o Equador, on són més de la meitat dels habitants, que a països com Costa Rica, Colòmbia o el Paraguai, on la presència és força més reduïda. Tot i així, en termes generals, el plantejament de fons, les bases ideològiques i fins i tot els objectius últims, han estat molt semblants en tots els països del continent.

Una uniformitat imposada

Des de la seva conformació, a l'Amèrica Llatina, l'Estat s'ha anat construint fonamentalment a partir del model d'estat-nació europeu i ha tingut entre els seus principals objectius la unificació del conjunt de la població de cada país sota un mateix projecte cultural, econòmic i polític —l'anomenat "projecte nacional".

Un dels principals mitjans per assolir-lo ha estat la imposició d'un règim jurídic comú, basat en el principi d'igualtat jurídica de tota la ciutadania i l'estat de dret de base legalista, desconeixent el context multicultural. El mite funda-

cional de l'Estat és una concepció monopolista (l'Estat té el monopoli de la producció jurídica i de l'ús legítim de la violència) i etnocentrista (l'únic referent vàlid és la cultura d'origen, que és la "occidental").

Al costat d'aquesta dinàmica, els pobles indígenes vénen reivindicant el reconeixement del pluralisme cultural, polític i jurídic realment existent, qüestionant d'aquesta manera la pròpia legitimitat de l'Estat i el seu Dret per organitzar la vida de persones i col·lectius diversos que conviuen en un determinat territori.

» Contraposades a la cultura occidental i a la presència dominant del castellà, el portuguès i l'anglès, les llengües indígenes —com el kiliwua, a Mèxic, l'ona i el puelxe, a l'Argentina, l'amañiè al Brasil i el mashco piro, al Perú— sobreviuen només gràcies a l'ús que en fan petits grups de persones, la majoria dels quals ancians. De fet, quan els europeus van arribar a l'Amèrica del Sud, es calcula que hi havia entre 600 i 800 llengües. La majoria han desaparegut i moltes de les que encara no ho han fet es troben en procés d'extinció a causa del contacte desigual entre la societat occidental i algunes de les societats indígenes. Les que encara resisteixen i mantenen una bona salut són el quetxua, el guaraní o el maia_

Reivindicacions indígenes al segle XXI

👁 Mikel Berraondo López. Advocat, coordinador de l'Aula de Drets Humans de IPES-ELKARTEA

Autodeterminació, autogovern

Aquesta ha estat i és la reivindicació politicojurídica més complexa. Es correspon amb la seva condició de "pobles" que, com a tals, haurien de poder accedir al dret d'autodeterminació reconegut als Pactes Internacionals de Drets Humans i en les Declaracions de Descolonització de les Nacions Unides. Recentment, l'ONU ha reconegut l'existència d'aquest dret a l'article 3 de la Declaració sobre els Drets dels Pobles Indígenes, aprovada el setembre, i en conseqüència tenen el dret d'autogovernar-se i de mantenir les seves estructures de govern tradicionals. A pesar d'això, la majoria de països amb pobles indígenes es neguen a reconèixer uns drets que transformarien la seva situació política i territorial.

Models econòmics no excloents

Els pobles indígenes se situen entre els grups més pobres del planeta, encara que, segons l'ONU, posseeixen aproximadament el 80% de la biodiversitat. Han mantingut sistemes econòmics basats en la sostenibilitat amb el medi ambient i la subsistència, en contra del principi de rendibilitat del capitalisme. L'explotació dels recursos naturals sovint es desenvolupa als seus territoris. Mentre ells queden exclosos dels beneficis, es fan càrrec dels costos ambientals i socials generats. Els cal accedir als sistemes econòmics a partir dels seus propis models i una participació justa i equitativa en els beneficis econòmics que genera l'explotació dels seus recursos naturals. Però, fins ara, això ha topat amb l'oposició de governs i empreses.

Protecció dels pobles en aïllament voluntari

Per increïble que sembli, encara queden pobles en situació d'aïllament voluntari. És a dir, que viuen al marge de les societats modernes, ocults als boscos tropicals. Principalment, es troben a la regió amazònica, però també a l'Àsia i Oceania. La reducció dràstica dels boscos tropicals, a causa de l'explotació massiva i la desforestació, els col·loca en una situació d'extrema gravetat, ja que poden ser localitzats i contactats en qualsevol moment. Per tant, els plans de protecció dels seus territoris i el control dels riscos de contactes no desitjats són urgents, si es vol evitar la seva desaparició violenta.

Interculturalitat real

Molts països amb població indígena declaren obertament la integració de les seves cultures en la identitat nacional i es defineixen —fins i tot en les Constitucions— com a estats interculturals. Però, la realitat és que aquesta integració només és dels pobles originaris cap a les societats dominants, molt poques vegades a la inversa. La manca d'una interculturalitat real s'observa en el poc coneixement de les cultures indígenes, en la impunitat amb què es tracta el racisme i en la falta de polítiques educatives, socials o econòmiques que l'afavoreixin.

Declaració obligatòria de l'ONU

La resolució del 7 de setembre —després de disset anys— significa una fita històrica en el procés de reconeixement dels drets col·lectius indígenes. La part més difícil, però, acaba de començar, ja que la majoria del que s'hi reconeix no són molt més que utopies per a la majoria de pobles d'Àfrica o Àsia. A més, encara no hi ha un tractat internacional que generi obligacions jurídiques als governs que el ratifiquin. Es continua treballant perquè l'actual declaració generi aquestes obligacions i es converteixi en dret consuetudinari, ja que un nou tractat és impensable actualment.

Superació de l'esquerda de la implementació

Gràcies a la pressió constant del moviment indígena sobre els legisladors i tribunals nacionals i internacionals, s'ha generat una jurisprudència extensa que reconeix i afirma els seus drets. A més de les anomenades declaracions de l'ONU i l'OIT, hi ha la jurisprudència dels sistemes Interamericà i de les Nacions Unides de protecció dels drets humans. Desgraciadament, tant de reconeixement no s'ha traduït en millores reals i, actualment, el gran repte és establir unes condicions polítiques, socials, jurídiques i econòmiques que permetin aplicar-lo realment.

Recursos naturals

Els recursos també juguen un paper integral en les cultures indígenes, ja que conformen la seva cosmovisió i la relació que estableixen amb el territori, que forma part de la vida física, espiritual i cultural, sobretot dels pobles que habiten els boscos. Però també s'han convertit en el seu gran problema, des que han adquirit valor econòmic als mercats internacionals. Actualment, el seu espoli constitueix una de les principals causes de violacions dels drets humans en aquestes zones.

Territoris

Els territoris indígenes es troben al centre de les seves reivindicacions i constitueixen, també, l'element essencial de la seva supervivència física i cultural. La seva relació d'estreta interdependència amb la terra, que va més enllà del mer valor econòmic, els ha permès desenvolupar unes pràctiques d'ús i gestió que respecten absolutament la sostenibilitat, com demostra el fet que el 80% de la biodiversitat del planeta es trobi en terres indígenes.

Pluralisme jurídic

El reconeixement de la dignitat dels pobles originaris comporta, també, la possibilitat d'exercir els seus sistemes de dret propis, generalment basats en principis diferents als estatals. El pluralisme jurídic exigeix el ple reconeixement del dret indígena i l'establiment de nous sistemes que permetin la coexistència d'ambdós models i s'hauria d'estar aplicant als països que han ratificat el Conveni número 169 de l'OIT sobre els drets dels pobles indígenes i tribals. L'Estat espanyol ho va fer el febrer de 2007.

DECLARACIONS A LA TROBADA INDÍGENA DE MÈXIC:

» **María Ángela Lemuz, representant del Poble Lenka (Hondures):** “Som rics, no és cert que siguem miserables. Ens ho volen fer ser, és un mandat de les transnacionals perquè tenim aigua, boscos i moltíssimes coses que podem trobar a la terra”.

Sabich, delegat de la nació Mik Mak (Canadà): “El territori ho és tot. En la nostra cultura, és la part espiritual, però també la política i econòmica. És la nostra identitat, allò que som. Si no tens dret a la teva terra ho perds tot”.

Koki, representant de Tahino (Carib): “La lluita per la terra ho és tot, és la lluita per la vida” _

MÈXIC // EXPERIÈNCIES D'ORGANITZACIÓ INDÍGENA

25 anys de ràdio maia

☞ **Antoni Castells i Talens**
/Yucatán (Mèxic)/

Aquest mes, el poble maia celebra una petita conquesta cap a la seva normalització. Fa 25 anys, el govern federal mexicà va instal·lar una ràdio a Peto, una ciutat envoltada de selva tropical a la Península de Yucatán. Era el novembre de 1982 i Radio XEPET començava a emetre en maia i es donava a conèixer com a “U Chiikul u T'aan Ma-yao'ob” (La Veu dels Maies).

Malgrat la recepció entusiasta d'oients que escoltaven per fi la seva llengua en un mitjà de comunicació, l'emissora va néixer carregada de pecats originals. Aspirava a activar la participació de les comunitats indígenes, però les seves polítiques eren (i continuen essent) dictades, en gran part, pels buròcrates de la Ciutat de Mèxic, ja que el seu director no era (ni és) maia i, a principis dels vuitanta, tot i emetre en maia, un dels seus objectius explícits era castellanitzar la població indígena.

Amb els anys, XEPET ha arraconat la missió castellanitzadora, fins el punt de convertir-se en peça clau de la normalització del maia. Renegant dels orígens uniformitzadors, el director de la ràdio va arribar a afirmar en un acte públic fa deu anys que XEPET “lluïtava per la llibertat del poble maia”.

No és que la ràdio s'hagués tornat guerrillera, però la seva programació no ha obeït mai a

El Subcomandante Marcos fent un discurs durant la cerimònia d'inauguració de la ràdio

Alba Barbé i Serra

interessos comercials ni partidistes, cosa que l'apropa al públic, i entre els seus nous objectius hi figura “contribuir al lliure desenvolupament del poble maia”.

La comunicòloga Gwennhael Huesca, que va participar en un estudi de la Universidad Nacional Autónoma de Mèxic sobre ràdios indígenes, destaca la connexió entre el mitjà i els oients: “La gent escolta la ràdio perquè els ajuda. A les poblacions més aïllades, els ajuda a estar comunicats. Els ensenya temes de salut, de drets indígenes, de les dones, dels nens”.

Però una de les aportacions més importants de La Veu dels Maies ha estat prestigiar la llengua. José Manuel Ramos, professor investigador de la Benemérita Universidad Autónoma de Puebla i especialista en comunicació indígena, afirma que les ràdios com la XEPET han creat un sentiment de cohesió cultural i han ajudat a fer que l'estigma de parlar una llengua minoritzada es convertís en orgull: “La llengua estava més confinada a les cases, a la comunitat i, de cop, surt d'aquest confinament i serveix per parlar de tot, del context

contemporani; surt d'on estava tancada”.

► **Conflicte i desconfiança**

Amb l'alçament a Chiapas l'any 1994, l'emissora es va trobar submergida en un debat polèmic. Una de les reivindicacions de l'EZLN va ser que l'Estat transferís ràdios com la XEPET a les comunitats indígenes. La demanda va ser ratificada pels acords de San Andrés, uns acords que el govern ha incomplert en gairebé tots els seus punts, inclòs el dels mitjans de comunicació en llengües nadiues.

Malgrat les crítiques que ha rebut de grups zapatistes, però, Radio XEPET no és oficialista i l'Estat tampoc es refia de la seva feina. Així, poc després de la revolta de 1994, el govern va instal·lar un dispositiu electrònic a l'antena de Radio XEPET que permetia tallar la retransmissió en qualsevol moment a través d'un comandament a distància que tenia un funcionari fora de la ràdio.

El mateix 1994, la Secretaria de Defensa va desplaçar una guarnició militar a Peto, el poble des d'on emet la ràdio. Un oficial va arribar a la ràdio i va fer una inspecció de les instal·lacions. Tretze anys després, el destacament de l'exèrcit segueix a Peto, ara ja de manera permanent.

Una anècdota exemplifica l'actitud de la ràdio. L'any 1998, quan el Front Zapatista d'Alliberament Nacional (FZLN) va ocupar dues ràdios de Ciutat de Mèxic, una dotació de policies antiavalots va aparèixer davant els estudis de XEPET per demanar els papers a qualsevol oient o treballador que intentés entrar a la ràdio. Els policies es van instal·lar davant l'emissora i s'hi van quedar 24 hores al dia durant gairebé un mes. “Deien que ens protegien dels zapatistes”, recorda rient un dels col·laboradors de l'emissora. “No sabien que els zapatistes ja érem dins la ràdio”, respon un altre fent broma. Mig fent broma.

Radio XEPET fa 25 anys i avui la llengua maia és una mica més normal. ☺

MÈXIC // “SI NO TENS DRET A LA TEVA TERRA HO PERDS TOT”

Els indígenes d'Amèrica es troben

☞ **Alba Barbé i Serra**
/Sonora (Mèxic)/

Convocat pel Congrés Nacional Indígena de Mèxic (CNI) i l'EZLN, el Primer Encontre dels Pobles Indígenes d'Amèrica, celebrat l'octubre passat, feia un pas en la unificació de les diferents lluites indígenes per l'autonomia, el reconeixement territorial i contra la recolonització dels seus recursos naturals.

“El territori ho és tot. En la nostra cultura és la part espiritual, però també la política i l'econòmica. És la nostra identitat. El que som. Si no tens dret a la teva terra ho perds tot”. Sabich, delegat de la nació Mik Mak, ubicada en el que la geografia occidental anomena Canadà, expressa la importància de preservar les terres ancestrals

L'autonomia s'expressa en la construcció d'un poder polític alternatiu més enllà de les institucions o les lleis

on el seu poble es reproduïx materialment i espiritual. L'exercici de l'autonomia territorial és actualment la base per a preservar la cohesió social, conservar el treball gratuït en benefici de la comunitat i assegurar un patrimoni i

un futur sostenible a les properes generacions.

“L'exercici de l'autonomia s'expressa en un exercici de construcció d'un poder polític alternatiu més enllà del reconeixement institucional o de les lleis. I dins d'això es troba la reconstrucció de la comunitat dels pobles. No sols el territori sinó tots els elements que són part d'aquesta comunitat. I amb la recreació d'una cultura pròpia com una cultura de resistència oposada al sistema capitalista”, indica Carlos Manzo, zapoteco oaxaqueny i representant del CNI. Un dels treballs que moltes de les comunitats fan passa per trencar el monopoli de la decisió política —recolzat fonamentalment en el monopoli de la violència legítima— i enfortir el poder de les assemblees. Existeix un projecte,

cada cop més fort, a Zitlaltepec (Guerrero) d'implementació d'una policia comunitària com a propi òrgan d'administració de la justícia tradicional i de protecció de la “Mare Terra”.

► **Molts altres fronts de lluita**

Però, a més de l'autonomia territorial, es defensa també la cultural. Expressada, en molts pobles, en l'exercici lliure de la medicina tradicional, exercida independentment dels poders de l'Estat i les grans farmacèutiques. Precisament, la biodiversitat dels seus territoris s'ha convertit en un botí estratègic de les transnacionals que, en combinació amb les grans potències, impulsen sistemes mundials de biopirateria, bioprospecció, expropiació i privatització del saber tradicional i saqueig de terres.

Unes altres eines amb què comencen a treballar són projectes independents de mitjans de comunicació per a difondre la seva realitat i lluites davant la invisibilització històrica a la què s'han vist sotmesos. O les propostes educatives, que es demarquen dels programes estatals i que respecten la llengua, l'univers vocabular i l'entorn dels diferents pobles.

Tot i ésser contextos geogràficament allunyats, existeixen grans similituds entre la lluita indígena i la d'arreu. Cada dia és més present la fusió de l'organització política de la social i l'emergència de moviments que ocupen un espai cada cop més important davant la pràctica política professional i de bona part dels intel·lectuals d'esquerra. ☺

Impressions

Humbert Roma. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

Pròxima estació: ANB

Empresonats per ordre dels jutges de l'Audiència Nacional espanyola: els joves de Jarrai, Haika i Segi, la majoria de membres de la Mesa Nacional de Batasuna i, des de divendres, 46 dels 52 independentistes bascos condemnats en el macrojudici 18/98. Ara li toca el torn a l'històric partit Acció Nacionalista Basca. Les declaracions del ministre de l'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, i les pressions del PP —a les quals el govern espanyol acostuma a ser tan sensible— indiquen que aquesta serà la pròxima estació de l'escalada repressiva contra l'esquerra independentista basca. La raó: no condemnar la darrera acció d'ETA contra dos guàrdies civils a la localitat occitana de Cabreton, sota sobirania francesa, la primera acció d'ETA amb resultat de mort després del trencament de la treva.

Malgrat totes les especulacions sobre la fi de l'organització

armada, ETA continua marcant, doncs, la política del Regne d'Espanya i la República Francesa al País Basc. Una política que manté la repressió policial com a única sortida al conflicte i la lògica de la rendició de l'enemic com a fil conductor de qualsevol negociació, com s'ha vist durant el fracassat procés de pau. També s'ha d'inscriure dins d'aquesta lògica —entre d'altres qüestions, com el manteniment de l'allunyament dels presos o la il·legalització de Batasuna i de la majoria de llistes d'ANB a les eleccions municipals i forals— la decisió de prosseguir el macrojudici del 18/98, fins i tot en període de treva. I també la petició de la fiscalia de demanar penes de presó contra la majoria dels acusats, d'entre dos i dinou anys de presó en funció dels casos.

Les penes que imposarà el tribunal —segons filtracions de la sentència a la premsa— fins i tot podrien ser superiors a les que demana el fiscal. Per acusats de col·laboració amb ETA, l'única acció dels quals era impulsar i gestionar mitjans de comunicació —com el director i la subdirectora del diari *Gara* i els principals directius de l'empresa editora (diari i editora que ja porten més de nou anys tancats per ordre del jutge instructor del macrosumari, Baltasar Garzón)—, difondre els objectius de l'esquerra independentista basca en diversos fòrums internacionals, o organitzar els moviments socials i accions de “no violència activa”. En cap cas per col·laboració o intervenció en una acció armada.

Potser el cas més il·lustratiu de tot plegat és el de Sabino Omazábal, a qui el fiscal demanava set anys de presó, que és un membre destacat de Bidea

Jordi Borràs

El macrojudici del 18/98 ha estat farcit d'irregularitats. La primera, penalitzar com a terrorisme l'exercici de les llibertats més elementals, com les de reunió, expressió i associació

Helburu, un grup de treball que es defineix a favor de la “no violència activa” (www.bideaelburu.org) i que és un dels impulsors de la iniciativa de reunir un grup de persones en una rotllana de cadires per reclamar el retorn de la negociació de pau cada dos dijous, al boulevard de Donosti. Segons l'acusació, com que els objectius que defensen Ormazábal i altres acusats —com ara els drets nacionals del País Basc— coincideixen amb els d'ETA, ells també formarien part d'ETA, encara que els defensin per mitjans no violents. Amb aquest argument, el govern espanyol ja pot anar preparant camps de concentració per encabir-hi els milers de bascos i basques que voten les llistes de l'esquerra independentista, encara que siguin il·legalitzades.

El desenvolupament del macrojudici del 18/98 ha estat farcit d'irregularitats. La primera, òbviament, penalitzar com a terrorisme l'exercici de les llibertats més elementals —com les de reunió, expressió i associació— simplement perquè els jutges i els fiscals —i el legislador que aprova les lleis que ho permeten— consideren que els objectius dels qui les exerceixen coincideixen amb els d'ETA, encara que no usin mitjans armats. Ho ha dit el mateix conseller de Justícia del govern de la comunitat autònoma basca, Joseba Azkarraga, en qualificar l'actuació de l'Audiència Nacional espanyola d’“irregular” i “esperpèntica”. Milers de ciutadans bascos li donaven la raó quan es manifestaven —una vegada més— en suport als processats, ara

empresonats per complir condemna, el diumenge 2 de desembre a Bilbao. El mateix que han dit, al llarg de la instrucció i el desenvolupament del judici, els juristes observadors internacionals que hi han assistit (vegeu www.ehwatch.org), el PEN Club Internacional i un grup d'experts internacionals que, fa uns dies, va analitzar el cas dels diaris bascos clausurats *Egin* i *Egunkaria*, aquest últim pendent d'un judici imminent.

Davant de tots aquests disbarats jurídics destinats a reprimir les veus dissidents de l'independentisme d'esquerres basc, la nostra classe política calla, o en parla amb la boca petita, mentre se l'omple dient que estem en la millor democràcia del món, després d'haver fet una transició política exemplar.

Rolando Guerra. Membre de Comunicant

/opinio@setmanaridirecta.info/

Sort que hi ha gent com Ciutadans

El meu amic R. és un italià que fa anys que viu amb la il·lusió de venir a viure a Barcelona. Tant, que es va posar a estudiar català. Per fi, fa uns dies puja al Talgo a Milà, tot content de poder començar a practicar la llengua de Lluís, Ausiàs March i Guardiola i li pregunta on és el seu seient a una senyoreta d'uniforme que sense dir-li ni hola li agafa el bitllet d'una revolada i li intima que li doni el passaport. En veure que només és un súbdit italià li diu amb perfecte accent sud-americà que passi cap a dins, que allí fa nosa. Al bar del tren, que viatja amb dues hores de retard, els cambrers no l'entenen, es pensen que parla algun dialecte

italià i es limiten a corregir-lo: “Café con leche hombre”. La situació a la frontera resulta un pèl més violenta, on la pregunta “Què esperem?” atreu les mirades sospitoses de Mossos d'Esquadra, hostessa i policies de paísà.

A l'estació de França —vol protestar pel retard—, l'atén una senyora: en castellà. A fora, el taxista l'escolta, bonhomí, i li contesta, “De acuerdo, señor”.

El dia següent, va a l'ajuntament per empadronar-se. Després d'unes horetes de cua, amb cortesia i en castellà, li donen el full d'empadronament: també en castellà. R. és una persona tímida i, tímidament, pregunta si no podria tenir-lo en

A la comissaria, on observa que no hi oneja ap senyera, el català hi té la mateixa carta de ciutadania que el bantu

català. Li fa il·lusió a l'home! Ni cas, que passi el següent. Va a sol·licitar el NIE al Govern Civil. Policies, *segurates* i funcionaris parlen castellà i li fan repetir les coses una mica molestos. Busca en va algun formulari o informació en català. A la comissaria, on observa que no hi oneja cap senyera, el català hi té la mateixa carta de ciutadania que el bantu. El NIE és un paper del tot lliure de cap contaminació lingüística perifèrica. I també serà incontaminat lingüísticament el paper que aconseguirà el meu amic R. a la Seguretat Social. Al consolat italià, se'l miren com un boig quan pregunta per què no hi ha el català als impresos bilingües.

Una mica moix, se'n va al RACC per apuntar-se a l'autoescola. Per fi l'atenen en català! No només això, la senyora el felicita: “Ai, tant de bo que n'hi hagués més com vostè”. Li dona els llibres per la teòrica: en castellà. “Escolti, que no en tenen en català?” “Ai, doncs no. Total, els exàmens es fan en castellà”, li contesta l'autòctona.

En resum: de moment, en el tracte amb totes les administracions, el meu amic immigrant comunitari només ha rebut resposta i documentació en castellà. L'he consolat dient-li que hi ha un partit, Ciutadans/Ciudadanos, que lluita per un bilingüisme de debò. M'ha assegurat que els anirà a veure.

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística

/opinio@setmanaridirecta.info/

Les carreres preelectorals en matèria d'habitatge

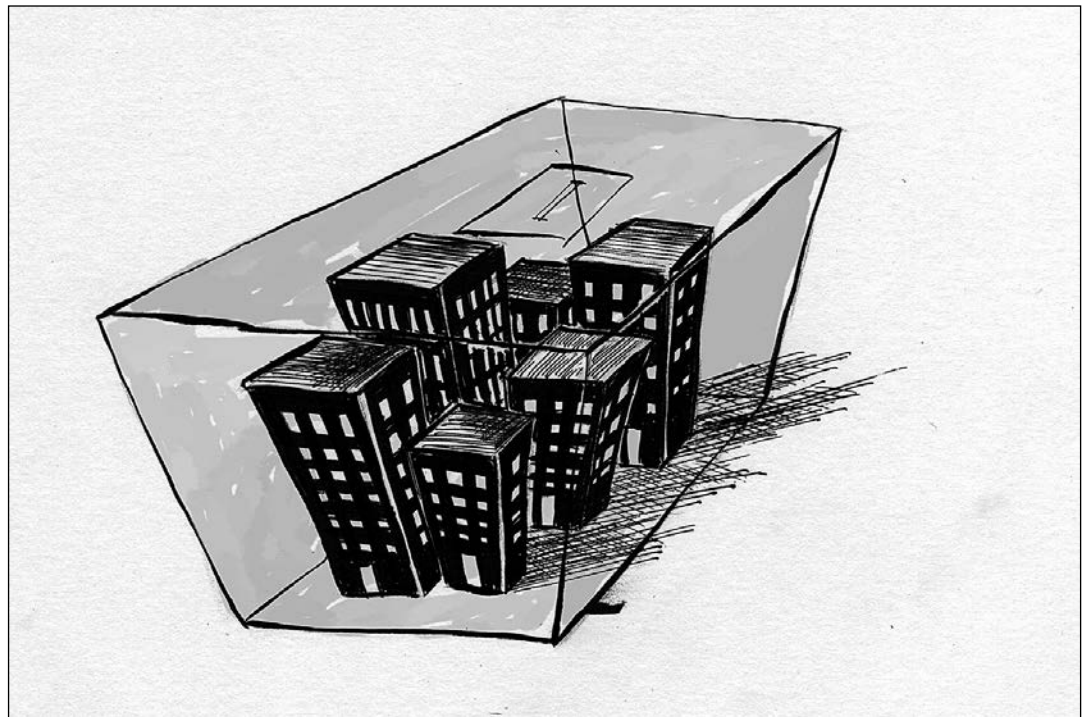
El 4 de setembre de 2007, el govern andalús va obrir la caps dels trons de les promeses electorals i va anunciar l'avantprojecte de la llei andalusa del dret a l'habitatge. L'avantprojecte promet garantir per llei un pis a tota unitat familiar que guanyi menys de 3.120 euros al mes i estableix un màxim de despesa del 33% dels ingressos de les llars beneficiàries d'aquesta mesura, en el cas d'un pis de compra, i del 25% en el cas d'un pis de lloguer, respectivament. Però, en què consisteix realment aquest avantprojecte i què podria implicar, suposant que s'arribi a aprovar la versió actual –la qual cosa, certament, és suposar molt.

En primer lloc, preveu convertir el dret a l'habitatge digne en un dret exigible davant les administracions públiques. Tot i que es tracta d'una cosa molt lloable, caldrà veure els

procediments i els reglaments que es redactin al respecte, ja que, com passa en el cas francès, que planteja la mateixa exigibilitat, a la pràctica poden acabar impeding l'exercici efectiu d'aquest dret.

En segon lloc, l'avantprojecte planteja la qüestió bàsica sobre la problemàtica de l'accés a l'habitatge: la relació entre els ingressos de la gent i els preus dels pisos i lloguers. Tenint en compte aquesta relació, marca un límit –una mica arbitrari si es vol (no tenir ingressos superiors a 5,5 vegades el Salari Mínim Interprofessional)– per sota del qual el dret es caracteritza, com tot dret, per la seva universalitat.

Vist així, en general, l'avantprojecte podria constituir un bon punt de partida per fer efectiu el dret a l'habitatge d'una vegada per totes i compliria, de manera incipient, la reivindicació dels moviments per un habitatge digne, que reclamen que l'habitatge surti del mercat i adquireixi el mateix estatus legal que l'educació i la sanitat. Sembla que un sector del PSOE s'ha recordat dels beneficis polítics que els va reportar la universalització del dret a la sanitat i (en molt menor mesura) a l'educació, promogudes durant la primera etapa socialista per mantenir-se en al poder. A més, confia –i segurament amb raó– que molt pocs recordaran que són precisament les mesures polítiques i legals del primer govern socialista les que es troben a l'origen de l'actual especulació immobiliària. En concret, el Decret Boyer i la desprotecció i, quasi, extinció de la figura del llogater, així com l'entramat d'incentius fiscals i legals per la promoció de la compra-venda de pisos, amb la consegüent mercantilització d'aquest bé de primera necessitat.

Anna Sellarès

La semblança lingüística amb el seu homòleg català s'estén al contingut. Ja hem criticat detalladament el Pacte Nacional de Catalunya, que en la seva versió definitiva encara ha quedat pitjor

Una llei amb doble fons

Si ens centrem en les qüestions més concretes que planteja l'avantprojecte, la cosa es relativitza encara més. En primer lloc, crida l'atenció la franja extremament ampla per la qual regiria el límit del 33% i el 25% dels ingressos, respectivament. Aquesta franja comprèn llars (siguin unipersonals o de família nombrosa) que ingressen mensualment de 500 a 3.120 euros. Als que quedessin per sota d'aquest llindar, se'ls garantiria un pis de protecció per un lloguer que no superés el 25% de la seva renda. No cal ser economista per comprendre que no és el mateix disposar de 330 euros al mes per poder satisfer les necessitats (aquest seria el cas de gent que guanyi 600 euros) que 2.190 (que és el que els quedaria a les llars amb uns ingressos de 3.120 euros mensuals). És a dir, si no s'introdueixen uns barems escalonats

(baixant progressivament al 20 i al 10% dels ingressos), aquesta mesura beneficiarà principalment la població de classe mitjana i mitjana-baixa, mentre que tothom que no arribi a 1.000 euros al mes, que a Andalusia és la gran majoria de la població activa, no en sortirà tan ben parat.

En segon lloc, l'avantprojecte del govern de Chaves no planteja en cap moment l'establiment de límits de preus de compra i de lloguer per complir amb allò que promet, sinó que es basa en un pacte nacional per l'habitatge per poder dur-ho a terme. La semblança lingüística amb el seu homòleg català s'estén al contingut. Ja hem criticat detalladament el Pacte Nacional de Catalunya (www.bcnviu.org), que en la seva versió definitiva ha quedat encara pitjor, per la qual cosa ens limitarem a tornar a assenyalar uns quants punts essencials. En el cas andalús,

l'ajut que promet l'Administració al sector del totxo es xifra en un pacte de construcció de 300.000 "habitatges protegits" en els propers deu anys i de 400.000 de "lliures". Una part considerable dels "habitatges protegits" seran de "preu concertat", és a dir, d'un preu que correspon més o menys al que valien els pisos del mercat el 2002, amb la qual cosa es garanteix als tacons immobiliaris uns beneficis que el mercat estancat ja no pot oferir-los. Per a la construcció d'aquests habitatges es requalificaran més terrenys, es cediran o malvendran els últims sòls públics i, amb els beneficis d'aquestes operacions, es construiran alguns habitatges de lloguer social. I tot això es produeix en una comunitat on trobem prop de 630.000 habitatges buits, que es podrien destinar al lloguer social, si l'entramat polític, econòmic i financer volgués.

Rosa Carbó. Sociòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els barris esborrats

Actualment, a la premsa, surten moltes notícies sobre les transformacions urbanístiques que canviaran les nostres ciutats. Apareixen maquetes d'edificis de "reconeguts" arquitectes, carrers de disseny on hi ha figures masculines amb corbata i maletí caminant, amb rostres pàl·lids i dones amb infants també ben blancs i macos.

Reformen un carrer, el fan de vianants i ja tenen l'obra que publicitaran durant tot l'any. Recordo fa uns anys quan a L'Hospitalet van ampliar la Rambla Marina i la van connectar amb la Rambla Just Oliveres. Van posar cartells a totes les faroles del nou trajecte, anunciant l'ampliació, com si l'obra mateixa no fos evident; era clar que l'estúpid del vianant que passejava pel nou recorregut no s'adonaria (o l'estú-

pid era qui feia publicitat d'allò més evident).

Així, els mitjans de comunicació acaben omplint pàgines i minuts donant notícies d'aquest tipus, fent, en resum, publicitat d'operacions urbanístiques, sense qüestionar-se pas la seva utilitat, l'adequació amb l'entorn i la coherència amb el teixit comercial, econòmic i, especialment, el social.

Mentre se sobredimensionen unes actuacions, se'n acaben ignorant d'altres. Els silencis també són ben significatius en aquest aspecte.

Mentre, a L'Hospitalet, es publicita la Gran Via, el districte econòmic o el soterrament de les vies del tren, es deixa de banda la situació actual dels barris més pauperitzats de la ciutat. De fet, en un reportatge a *El País*

Mentre, a L'Hospitalet, es publicita la Gran Via, el districte econòmic o el soterrament de les vies del tren, es deixa de banda la situació actual dels barris més pauperitzats de la ciutat

(26/11/2007) sortia un mapa de la ciutat on apareixien tots els barris de la ciutat, menys la Florida i Pubilla Cases.

Precisament, en aquests barris és on es condensa més població. A Pubilla Cases, hi ha 47.552 habitants per quilòmetre quadrat i, a la Florida, 75.081 aproximadament. Són barris amb unes taxes elevades d'envelliment de la població i on es registra molt fracàs escolar (prop del 24% de la població no té cap estudi). A més –tal com passava en els seus orígens, quan es van crear–, són receptors d'immigració (més del 30% de població estrangera) i la integració i la convivència són reptes als quals encara no s'ha fet front de manera clara.

Tot i formar part del programa de la Llei de Barris, el sentiment general que es viu dia

a dia és d'un gran oblit. Actualment, els projectes per millorar aquests dos barris se situen a les parts frontereres i no existeix una actuació decidida als nuclis més problemàtics i conflictius del barri. Si parlem dels projectes socials, veurem que és una part obscura i desconeguda. Aquests barris ja no formen part de la ciutat, no es contemplen dins dels macroprojectes que, en teoria, impulsen la ciutat. Per molt que, des de fa anys, es digui que els beneficis d'aquests projectes aniran cap a les zones amb més problemes de la ciutat. Però, com que els silencis també tenen significats, aquest oblit únicament manifesta la incapacitat general per dignificar la Florida i Pubilla Cases, com tants d'altres barris esborrats del mapa.

Infectació

Per un pensament llibertari veritablement antidogmàtic i implicat en les lluites reals

Joan M. Rosich

Sota les denominacions d'anarquisme, anarcosindicalisme, moviment llibertari, etc., sempre hi han conviscut diferents corrents i formes d'entendre aquests conceptes. Hi ha llibertaris que entenen que l'heterodòxia forma part de la mateixa raó de ser de l'anarquisme, una ideologia que hauria d'estar en constant renovació, lluny de l'esclerosi i la fossilització d'altres pensaments d'esquerres que s'han caracteritzat per un corpus de pensament i una forma d'organització dogmàtics, tancats i jerarquitzats.

En aquest sentit, l'anarquisme sempre ha suposat una alenada d'aire fresc pel seu component antidogmàtic i antiautoritari, per la seva crítica radical del capitalisme i del sistema social imperant, de les religions, dels partits polítics i la seva farsa de democràcia parlamentària, de les diverses formes d'autoritat, control social i repressió.

Malauradament, dins l'anarquisme, també podem observar concepcions i pràctiques ortodoxes que converteixen els "principis" ideològics en dogmes intocables, sectors que s'autoconcedeixen la potestat de dir quin és el camí correcte, de decidir qui és anarquista i qui no ho és i d'atorgar carnets de puresa ideològica i que, lluny del debat obert i respectuós, utilitzen la manipulació i la mentida com a eines per desqualificar qui no veu les coses com ells.

Aquests sectors viuen totalment tancats en si mateixos i es converteixen en una secta marcada per la paranoia d'evitar qualsevol infectació externa que alteri el seu *statu quo* d'organitzacions i col·lectius que justifiquen en la seva pròpia existència immutable la finalitat de qualsevol acció. No participen mai en res que no hagin organitzat ells mateixos i on només hi participin els seus.

Les persones que apostem pel pensament i la reflexió lliures, que defensem un anarquisme obert, implicat en les lluites sindicals i socials i en els moviments socials, hem de combatre les pràctiques que, sota una suposada defensa de les "essències" anarquistes, s'acaben carregant la mateixa raó de ser de l'anarquisme i el converteixen en una peça més del museu de la història.

Ja hem perdut molts trens, el moviment llibertari no avança ni en incidència ni en militància i, sense incidència social ni participació en les lluites, no hi ha futur més enllà de mantenir l'existència de petits grups molt ideològitzats, però sense capacitat de generar un canvi social.

Tot i això, molts dels principis i pràctiques de l'anarquisme es troben en la dinàmica quotidiana de molts col·lectius i moviments socials. És aquesta infectació la que hem de continuar estenent, al mateix temps que potenciem la infectació del moviment llibertari i de les seves organitzacions, dins les quals hem de continuar estenent el virus de l'heterodòxia.

Atac feixista

Roc Casas
Barcelona

Una de les seus de la Intersindical Valenciana (STEPV, STAPV i STSPV) de la ciutat de València va aparèixer, el dissabte 1 de desembre, plena d'enganxines, pintades i pixats. La porta principal té dues dianes pintades i adhesius enganxats. A més, la porta principal està pixada. El Sindicat ha interposat la corresponent denúncia a la Comissaria de la Policia Nacional d'Abastos i s'ha posat en contacte amb la Delegació del Govern. No és la primera vegada que la seu apareix amb pintades o rètols. Les agressions i les pintades són molt freqüents, tot i que no existeix cap símbol ni rètol que identifique aquesta seu. La Intersindical Valenciana ha considerat que aquestes agressions responen a una campanya contra les entitats democràtiques i valencianistes duta a terme pels grups de la ultradreta espanyolista i blavera. Per altra part, es dona la coincidència que la seu sindical es troba pròxima a la seu d'ERPV i del Bloc, que darrerament també ha sofert diversos atemptats.

El sindicat ha qualificat totes aquestes agressions de molt preocupants, així com les diferents manifestacions públiques dels sectors ultradretans espanyolistes i blavers que, des de fa anys, actuen amb total impunitat al País Valencià. Per això, cal que les autoritats actuen amb contundència per desarticlar aquests grups ultres. La Intersindical també es mostra preocupada pel fet que el clima de crispació, confrontació i victimisme que es potencia des de determinades instàncies polítiques i mediàtiques no anime a la creació i les actuacions d'aquests grups. Per tot açò, Intersindical Valenciana ha demanat al Consell de la Generalitat Valenciana que condemni aquestes actuacions amb la màxima contundència, igual que ho fa quan les agressions i atemptats es produeixen en altres indrets de l'Estat.

Conseller d'Educació nefast

Jordi Oriola i Folch
Esplugues de Llobregat

Actualment, la Generalitat, a més de fer-se càrrec de les escoles públiques, també paga els sous dels professors de les escoles privades concertades. Per aquest motiu, el govern se sent obligat a exigir-los un esforç equiparable en l'admissió de l'alumnat més conflictiu o amb un nivell acadèmic baix. D'una manera simplista, ho intenten mesurar amb el percentatge

Per què la Generalitat s'oposa a la designació d'un pèrit independent?

Ramon Ferré, Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans (GEPEC-EdC)
Torredembarra

La urbanització Muntanyans II és un dels pocs llocs de la nostra costa que el pla INUNCAT de la Generalitat designa com a zona amb un risc elevat d'inundació. Al mateix temps, administrativament, s'ha anat aprovant aquest pla, malgrat les al·legacions presentades des de les tramitacions del Pla General, vigent fins a l'actualitat, ara que les obres ja han començat. I això passa, tot i que la llei d'urbanisme prohibeix explícitament la construcció en zones inundables i que la llei d'espais naturals prohibeix fer-ho en zones humides. Tot plegat ja ha arribat a mans de la justícia i la sorpresa ha estat nostra quan ens hem assabentat que la pròpia Generalitat —la que ha de vetllar pels

interessos públics— ha presentat un recurs de súplica per demanar que el jutge no demani cap prova independent. Per què? Potser perquè sap que aquests terrenys formen part d'una sola zona humida amb l'espai protegit de Muntanyans-Gorg, tal com afirmen els experts? Quins interessos defensa quan es nega a permetre que el jutge esbrini de forma independent què passa en aquella parcel·la? És que no es refia del jutge? Aquesta és la Generalitat que defensa els meus interessos com a ciutadà? O és la que s'estima més gastar els diners en el cofinançament de ports de vaixells caríssims que s'utilitzen menys de set dies l'any?

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

d'alumnes immigrants, tot i que els immigrants no es corresponguin amb aquest perfil... Però, com que el 80% d'alumnes immigrants es matriculen a la pública, el conseller Ernest Maragall està proposant que les escoles concertades tinguin permís per augmentar el número d'aules —cosa que, fins ara, no se'ls permetia fer—, amb la justificació que així podran escolaritzar més immigrants. S'aposta per les concertades en comptes d'incrementar línies o construir més escoles públiques. A més, la proposta té mala fe perquè les concertades augmentaran aules amb aquest pretext quan, en realitat, no estan interessades a incorporar alumnes immigrants. En primer lloc, volen lluir un nivell acadèmic alt (i és molt discutible que sigui així...) i no els interessa tenir immigrants perquè s'associen a més conflictivitat (altra

volta discutible...). En segon lloc, cal dir que molts immigrants no poden pagar les mensualitats de les concertades i, llavors, o se'ls allibera dels pagaments o el govern es fa càrrec de les quotes, però les dues solucions generen un greuge comparatiu. En conclusió: no només es mantenen els concerts, sinó que es prioritzen per davant de la pública. Hi ha dues raons. La primera és que les patronals de les escoles privades són poderoses i molt influents. La segona es basa en que a la Generalitat, escolaritzar a les escoles concertades li costa menys diners que a les públiques perquè només ha de pagar els sous dels professors (més baixos que els de la pública) i la resta de despeses es carreguen a l'alumne. Aquest tipus de propostes suposen passes molt petites en la línia de la privatització de l'educació, això sí, de manera gradual i

encoberta per evitar crear alarma social. Però, estem d'acord que hi hagi dos models educatius pagats amb diners públics: un privat-concertat que, suposadament, pugui oferir més qualitat i cert elitisme per als qui s'ho puguin permetre, i un altre públic que quedaria com el calaix de sastre per a tota la resta? Els professionals de l'escola pública, que estan aconseguint una educació de màxima qualitat, haurien de veure com el seu conseller els recolza, en lloc d'haver d'adonar-se, un cop més, com els menysté i prioritza el camp privat, a cavall de l'interès econòmic i el clientelisme. Espero que una anàlisi profunda de la societat que volem encengui protestes contra les males intencions del conseller i se'l pugui rellevar. Però, potser estic sobrevalorant les capacitats reflexives i reivindicatives del meu país...

Així està el pati

Victòria al Penedès

► Pàgina 11
El Govern de la Generalitat ha eliminat el pressupost per a la construcció del centre logístic Logis Penedès. Els contraris ho celebren.

Mediador esbronat

► Pàgina 12
Mario Monti, la persona escollida per la UE per mediar entre les afectades per la construcció de la MAT, és rebut amb protestes

Tanca Lo Cacao

► Pàgina 11
L'única botiga de comerç just independent que hi ha a la ciutat de Lleida es veu obligada a tancar per la competència de les grans superfícies

CATALUNYA // EL GOVERN CATALÀ, PARADOXALMENT, ENCARA NO ELS HA PUBLICAT

Un estudi de la Generalitat alerta de la imminent crisi energètica

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La crisi energètica i climàtica al nostre país entra en un carreró sense sortida. La fi de l'era del petroli (amb data incerta però propera) fa inviable ni tan sols una reconversió de la nostra economia (altament dependent d'aquest fòssil) per tal de mantenir el nivell actual de consum d'energia. Aquesta és una de les conclusions de l'estudi "Anàlisi del Metabolisme Energètic de l'Economia Catalana", encarregat per la Generalitat de Catalunya i que, incomprensiblement, encara no s'ha publicat.

Als cercles de poder es vaticina la fi de l'era del petroli i la incapacitat per a substituir-lo

► **Reduir el consum: sí o sí**
Daniel Gómez i Manel Coderch, president i secretari de l'Associació per l'Estudi dels Recursos Energètics (AEREN), destaquen la tímida presa de consciència dels cercles de poder, ja que "fins i tot el *Wall Street Journal*, garant del capitalisme, vaticina la fi de l'era del petroli." En la mateixa línia, es mostra el President de la companyia elèctrica francesa EDF, que es pregunta en un article si podem compensar la manca de petroli o haurem de reduir el consum d'energia. Pels científics la resposta és ben clara, ja que, tot i que es diversifiquin les fonts i es potenciïn les renovables, s'ha de reduir notablement el consum.

Presentació de l'informe a la Universitat Politècnica de Catalunya

Joan Alvalado

Gómez explica que, malgrat la davallada petrolera pugui semblar positiva per la disminució d'emissions de CO₂, "la manca de previsió farà que la distribució d'energia es faci en estat d'emergència". Coderch afegeix que "preocupa l'exemple de l'huracà Katrina, quan es van suspendre totes les mesures de protecció del medi ambient per relançar l'economia de Nova Orleans. Quan escassegi l'energia, tots s'oblidaran del CO₂". El cercle viciós es tanca: "La crisi energètica provocarà una gran recessió econòmica". I això es donarà quan calgui una inversió sense precedents per implantar amb decisió les energies renovables.

Però més enllà de la substitució de les fonts d'energia, Gómez destaca que "si no canviem el pensament econòmic no anem enlloc, no hem d'esperar grans

lleis, s'ha d'iniciar a nivell municipal". El problema és que "tothom vol energia neta, però com a consumidor ningú renuncia a res".

► **Inestabilitat garantida**
Ramos explica que amb una importació del 96% de l'energia (incloent l'urani per les centrals nuclears), de la qual el 65% prové de països amb dubtosos règims polítics, la inestabilitat està garantida. "Estem molt per darrere del 12% d'energia renovable que demana la UE pel 2010". A més, també alerta sobre l'objectiu del 12% d'energia provinent d'agrocombustibles pel 2015, ja que "necessitaríem el 38% de tot el territori català per cultivar només aquest 12%... i importar-lo d'altres països fa que el balanç energètic sigui negatiu (costa més de produir-lo que l'energia que genera), i que comporti un gran impacte ambiental".

D'altra banda, el creixement econòmic dels països productors de petroli fa preveure que el nivell d'exportació baixarà, la qual cosa avançaria la crisi. De fet, alguns d'aquests països ja comencen a

importar-lo, i és que per cada barril de petroli que es descobreix, se'n consumeixen quatre. Avui, el 35% de l'energia consumida a nivell mundial prové d'aquesta font. En el cas dels transports, la xifra supera el 90%, la qual cosa, amb les economies modernes basades en els transports (majoritàriament per carretera), fa témer per l'estabilitat del sistema econòmic global.

La dependència del transport rodat fa inviable una adaptació no traumàtica

Ja en termes merament climàtics, Coderch recorda que dels últims dotze anys, onze han estat dels dotze més calorosos des que l'any 1850 es va començar a fer el registre. "Hem tornat a l'atmosfera tones i tones de carboni que s'havia anat enterrant durant milions d'anys, afectant l'equilibri i, per tant, el clima. La sequera agreujarà la crisi". ☹

"Qui s'atrevirà a dir-ho a la societat?"

Jesús Ramos, responsable dels estudis

Joan Alvalado

Poques solucions, algunes propostes

Davant la crisi energètica pronosticada per un ample consens científic, experts com Daniel Gómez demanen "accions proactives, i no de reacció, per avançar-nos al problema. Les polítiques fiscals han d'incentivar els canvis, no només recaptar diners. L'economia s'ha d'encaixar cap els productes de proximitat, cal una relocalització per dependre menys dels transports i apostar pel ferrocarril."

Una de les propostes de l'estudi que encara no ha fet públic la Generalitat és descentralitzar la

generació d'energia "per disminuir les pèrdues i augmentar la consciència a Barcelona sobre l'impacte que té aquesta generació". S'insisteix en la necessitat de conscienciar la població sobre la necessitat de reduir el consum, i és que Catalunya ha augmentat en un 60% les emissions de gasos d'efecte hivernacle durant els darrers quinze anys. Les centrals nuclears catalanes s'han de desmantellar abans del 2026 i la solució, com recorda el responsable de l'estudi, Jesús Ramos, no és fer-ne de noves. Ramos sentència que:

"Quantes nuclears impulsa el sector privat? No són rentables, s'ha de destinar aquesta inversió a les energies renovables". "L'energia nuclear, avui, encara és perillosa i poc eficient, els biocombustibles no són cap alternativa, el gas s'acabarà poc després que el petroli i, aquest, també col·labora amb l'efecte hivernacle... l'única solució és reduir el nivell de consum d'energia i mobilitzar els recursos econòmics i energètics actuals per construir noves fonts renovables, abans que sigui massa tard".

Estudis del propi Departament d'Energia dels Estats Units afirmen que si la caiguda del petroli es dona abans de vint anys no tindrem els mitjans que permetin una substitució no traumàtica. En aquest sentit, l'Agència Internacional de l'Energia (AIE) va anunciar fa unes setmanes que el subministrament de petroli pot fer fallida abans del 2015. La petroliera EXXON calcula que l'any 2030 les necessitats d'energia no provinent del petroli seran equivalents a la que avui proporciona aquest hidrocarburi. Els científics Daniel Gómez i Manel Coderch afirmen

que estem arribant tard i que "la pregunta no és si es pot o no es pot canviar el nostre model energètic, sinó quan ho farem". Els científics diuen que s'ha de fer "ara que tenim energia per invertir o esperar a que arribin les presses i la crisi energètica". "S'estan complint els pitjors auguris, qui s'atrevirà a enviar aquest missatge a la societat?". Jesús Ramos, responsable dels estudis de la Generalitat, espera que els seus resultats "calin en el discurs del Govern i que no siguin només els acadèmics i les associacions els que avisin a la societat de lo greu de la situació".

BARCELONA // LA POLÈMICA SUSCITADA PER L'INFORME DE L'AGÈNCIA DE SALUT PÚBLICA

Segons els tècnics, el risc de càncer per consum d'aigua de l'aixeta és mínim

✉ **Pau Cortina i Trilla**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En relació amb la recent polèmica sobre la qualitat de l'aigua que es consumeix a Barcelona i rodalies, tècnics de l'Agència Catalana de l'Aigua asseguren que no hi ha motius raonables per a l'alarma. Després del rebombori que va generar la setmana passada la publicació de l'informe "La salut a Barcelona 2006", que alertava del perill potencial de desenvolupar un càncer pels consumidors habituals d'aigua de l'aixeta, ara sembla que ni els responsables d'aquest informe – l'Agència de

ciutat. L'endemà, els titulars de premsa van destacar que l'aigua de l'aixeta que ve del Llobregat pot causar càncer. Però, el dia següent, la mateixa Agència va rectificar i va assegurar que no es corre cap risc si es consumeix aigua de l'aixeta a Barcelona. També va afirmar que fer una valoració tan catastrofista de les xifres és imprudent.

En efecte, si es fa cas de les dades aportades per l'informe, ni la qualitat de l'aigua és pitjor que fa uns anys, ni els paràmetres esgrimits per predir el possible risc per la salut són quantitativament suficients per merèixer un anunci tan greu.

En tot cas, cal dir que aquest greu no afectaria tota l'aigua que se subministra a la ciutat, sinó només la que prové exclusivament del riu Llobregat, que representa un 8% del total d'aigua de consum a Barcelona. És, concretament, l'aigua que abasteix les zones dels districtes de Les Corts, Sants-Montjuïc, Ciutat Vella i Sant Martí.

El problema, tècnicament, són els nivells elevats de trihalometans a l'aigua, una substància que podria causar càncer i que es genera per la reacció de la matèria orgànica amb el clor que s'aplica en la potabilització a les plantes de tractament (en aquest cas les dues que s'ocupen de l'aigua del riu Llobregat). Actualment, els nivells per aquest 8% del subministrament total superen els 100 micrograms per litre que estableix la directiva europea d'aigües potables, però que no entra en vigor fins l'any 2009. Fins aleshores, el barem orientatiu que preval és el que dicta el Departament de Salut, fixat en 150 micrograms per litre.

Albert García

Segons l'informe, l'aigua d'aquest sector té una proporció de 155 micrograms per litre. En aquest sentit, Gabriel Borràs, director de l'àrea tècnica de l'Agència Catalana de l'Aigua, argu-

Afecta el 8% de l'aigua de consum, la que prové del riu Llobregat

menta que el risc per la salut amb aquesta proporció és ínfima i que "caldrà que una persona consumís deu litres d'aigua al dia durant

més de vint anys" per contraure un càncer. D'altra banda, assegura que actualment ja s'apliquen productes menys agressius, com el diòxid de clor, que i es treballa en la implantació de l'anomenada "tecnologia de membranes" a les plantes de tractament d'Abrera i Sant Joan d'Espí, que són les que gestionen l'aigua del Llobregat.

En tot cas, els tractaments agressius a base de clor per potabilitzar l'aigua són majors en funció de la quantitat de matèria orgànica que arrossegui. I això és el que passa amb el riu Llobregat: la seva aigua, per exemple, té un índex de salinitat molt superior a la del riu Ter –l'altre gran font d'abastiment de Barcelona. Això té una relació directa amb la sobreexplotació d'aquest riu,

amb la quantitat d'indústries que treballen prop del seu curs i, especialment, amb els treballs d'explotació minera a Súria, Cardona i Sallent, el runam salí de les quals –120 hectàrees– es va filtrant constantment al riu. En aquest sentit, el col·lectiu Ecològistes en Acció planteja que les solucions al problema dels nivells de trihalometans no només passen per utilitzar tractaments alternatius al clor –com pot ser la llum ultraviolada o els filtres de carbó actiu–, que "si no s'apliquen és perquè les empreses que tracten l'aigua haurien d'assumir uns costos més alts", sinó per replantejar la relació de la societat amb el riu i suavitzar la pressió industrial i humana que suporta.

Salut Pública de l'Ajuntament de Barcelona– ni els mitjans que van publicar la notícia s'acabin de creure la magnitud del que van anunciar.

Quan l'ens de l'Ajuntament va presentar aquest informe, el seu gerent, Joan Guix, va destacar les xifres "preocupants" en relació a la qualitat de l'aigua que consumeixen els habitants d'aquesta

BAGES // LA PLATAFORMA PROU SAL! RECULL 725 FIRMES CONTRA L'AMPLIACIÓ DEL RUNAM SALÍ

S'inicia la tramitació pel trasllat de la línia elèctrica del Mas de les Coves

✉ **Directa Manresa**
/manresa@setmanaridirecta.info/

La companyia Fecca-Endesa va presentar, el 14 de novembre, la sol·licitud de trasllat de la línia elèctrica del runam salí del Corgulló de Sallent (Bages). Aquesta modificació permetria a Iberpotash SA ampliar verticalment el runam salí dins del perímetre legal d'activitat. Davant l'inici de tramitació de l'expedient, la Plataforma Prou Sal! ha recollit un total de 725 signatures en contra de la modificació de la línia, que s'han entregat a l'Ajuntament de Sallent. A més, durant el darrer ple municipal del dia 22 de novembre, diferents

membres de la Plataforma van llegir un manifest per demanar a l'ajuntament que no autoritzi la modificació, ja que això "permetrà que l'empresa Iberpotash aboqui runam sobre les basses de fangs actuals que quedaran soterrades, amb el perill de contaminació que això suposa". L'ajuntament, que és partidari de l'ampliació, ha aprovat la tramitació de l'expedient, que es preveu que es resolgui després de la revisió dels informes tècnics requerits i de l'opinió de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona. Des de la Plataforma Prou Sal! s'està estudiant la possibilitat de presentar al·legacions "massives" perquè no es concedeixi el trasllat.

► **El runam salí i els trihalometans**
Un dels temes sobre els quals també s'ha posicionat la Plataforma Prou Sal! és el cas que ha esclatat a partir de les declaracions de l'Agència de Salut Pública de Barcelona sobre la contaminació de l'aigua de boca procedent del riu Llobregat, que algunes vegades supera la concentració màxima (150 micrograms per litre) de trihalometans (THM). Els THM –que es consideren cancerígens– es generen durant el procés de potabilització de l'aigua, a resultes de la reacció de la matèria orgànica amb el clor. En el procés de potabilització de l'aigua provinent de rius amb un

La modificació permetrà abocar runam sobre les basses de fangs que quedaran soterrades

grau alt de salinitat, com el cas del Llobregat, es generen THM. A banda de l'aportació salina natural de la conca del Bages, el riu

Llobregat està contaminat pels grans runams salins de la mineria de potassa de Súria i Sallent. Segons la Plataforma Montsalat, la presència dels THM al Llobregat es deu al contingut de clorur, que supera sistemàticament el límit de 250 mg de clorurs per litre establert per les aigües destinades a potabilització. Des de la Plataforma Prou Sal! es critica la gran quantitat de recursos materials i econòmics destinats a pal·liar el problema en el procés de depurat (depuradores, col·lectors, canvi de desinfectants, etc.), mentre s'obvia l'arrel del problema, la contaminació de l'aigua a causa dels abocadors salins.

EL PENEDÈS // LES MOBILITZACIONS POPULARS GUANYEN LA BATALLA CONTRA EL CIM

El govern català retira el Logis Penedès dels actuals pressupostos

Bel Zaballa

/altpenedes@setmanaridirecta.info/

La Generalitat de Catalunya ha fet marxa enrere i ha retirat el Logis Penedès dels pressupostos d'inversió logística per al 2008. Després de nombroses manifestacions, mocions contràries i el rebuig mostrat per la societat i les institucions penedesenques, aquest gest de l'executiu català suposa la primera gran batalla guanyada pel territori.

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha modificat l'annex d'inversions

Mitjançant el procediment de correcció d'errors, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha modificat l'annex d'inversions dels pressupostos del govern per a l'any que ve, que incloïa una partida de deu milions d'euros. La intenció inicial era fer servir aquesta partida -una de les més grans del Camp de Tarragona- per començar les obres i els accessos del Logis. En concret, per construir una nova sortida de l'AP-7 a l'alçada de Banyeres i un nou accés des de l'autopista. Ara, l'annex ja no conté cap referència explícita als accessos del Logis Penedès i els

Una de les marxes multitudinàries contra el CIM convocades durant l'últim any

No fem el CIM

deu milions d'euros han anat a parar a una partida un poc ambigua sobre "noves actuacions logístiques al Camp de Tarragona".

Tanmateix, la retirada de la partida pressupostària no suposa, en cap cas, que no s'acabi construint la plataforma logística. Al contrari. La Generalitat ha deixat clar que la seva intenció és tirar endavant el Logis Penedès, tot i que reformulant-lo des del principi.

L'executiu català assegura que vol començar de zero, de manera que, ara, arriba l'oportunitat per obrir el debat a tots els agents afectats. Un debat que el Baix Penedès fa temps que reclama,

entre d'altres coses, per decidir què vol ser i quin ha de ser el seu model de comarca. Per fi, doncs, i després de molt de temps reclamant-ho, s'escoltarà i es tindrà en compte la veu del territori.

De CIM a Logis Penedès

Tot i que els rumors van començar l'any 2003, el projecte oficial del Centre Integral de Mercaderies es va presentar oficialment l'any passat, amb alguns petits retocs. El polígon passava a anomenar-se Logis Penedès i reduïa la superfície de 220 hectàrees a 186, tot i que, alhora, augmentava l'alçada de les naus.

La societat penedesenca i un gran nombre d'institucions locals han mostrat sempre el seu rebuig cap a aquesta infraestructura. El projecte preveia que el Logis -que, si es fes, es convertiria en el polígon més gran del Principat- s'ubiqués entre els municipis de l'Arboç, Banyeres i Sant Llorenç del Penedès. Es calculava que es generaria un trànsit de 10.000 vehicles de transport pesat cada dia i que es crearien prop de 3.500 llocs de treball, la majoria poc qualificats i amb sous baixos. Tot plegat feia sospitar que els municipis del voltant del Logis Penedès acabarien convertint-se en ciutats dormitori.

Plataforma No fem el CIM

La plataforma No fem el CIM va néixer l'any 2003, arran de la sospita que la Generalitat volia construir un macropolígon a la comarca del Baix Penedès. Un projecte sobre el qual les institucions públiques no van informar els veïns afectats.

Des d'aleshores, la plataforma ha aglutinat tot el moviment contrari a la plataforma logística i ha aconseguit les adhesions dels consells comarcals del Penedès, de nou ajuntaments -entre els quals Vilafranca i Vilanova-, desenes d'entitats i associacions i 5.000 ciutadans a títol personal. Durant aquests anys, No fem el CIM ha treballat per aconseguir i donar tota la informació relativa al centre de mercaderies i ha organitzat mobilitzacions a tot el Penedès per aturar el que considera un greu atemptat al territori.

Ara, tant la plataforma com tota la gent contrària al Logis Penedès es mostra satisfeta per la rectificació de la Generalitat, que interpreta com un primer pas per evitar la construcció de la plataforma logística. A més, per primera vegada des que van començar els moviments per aturar el projecte, s'escoltarà l'opinió dels afectats, que fins ara sempre s'havia ignorat. Tanmateix, la plataforma No fem el CIM assegura que continuarà mobilitzant-se i, tant el veïnat com els alcaldes afectats, diuen que no baixaran la guàrdia fins que no sàpiguen del cert que el Logis Penedès no es farà. ☺

LLEIDA // DESAPAREIXERÀ L'ÚNIC ESPAI INDEPENDENT DE COMERÇ JUST DE LA CIUTAT

La botiga de comerç just Lo Cacao es veu obligada a tancar les portes

Directa Terres Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

La capital de Ponent veurà desaparèixer, després de vuit anys de vida, Lo Cacao, un espai que ha treballat per fomentar i donar a conèixer l'ideari del comerç Just. Tot i això, l'entitat té la voluntat de continuar treballant en la mateixa línia que fins ara i

"El Comerç Just és una alternativa a la totalitat del procés comercial"

anuncia un període de liquidació fins al 31 de gener de 2008, quan tancaran la botiga definitivament.

Botiga de Lo Cacao, a la ciutat de Lleida

Ariadna Nieto

Marta Marquès, de Lo Cacao, ha explicat que un dels motius del tancament és la crisi que travessa el petit comerç davant la competència ferotge de les grans superfícies i cadenes. Durant els darrers

anys, moltes d'aquestes cadenes han introduït productes de comerç just als seus prestatges, en una maniobra de "màrqueting il·legítim i fals", ja que "el Comerç Just és una alternativa a la totalitat

del procés comercial i aquest tipus d'establiments no la compleix". Així mateix, han volgut remarcar que l'obertura d'una botiga de l'entitat Intermón-Oxfam a la ciutat, que vendrà productes similars als que oferien elles, ha dificultat encara més la viabilitat del projecte. "Lo Cacao sempre ha volgut ser sostenible per si mateixa en totes les seves despeses, a diferència d'Intermón-Oxfam, que treballa exclusivament amb voluntariat i amb l'aportació d'una entitat mare".

Marquès també ha fet palesa la deixadesa i la política urbanística del consistori lleidatà en relació al centre històric de la ciutat. En aquest barri és on se situa l'associació, que va escollir aquest indret, precisament, per donar-li vitalitat econòmica i social.

Però també donen un missatge positiu: el recolzament de la societat lleidatana. I destaquen que la

darrera paraula la tenen les persones consumidores que accepten o rebutgen un producte." No només s'ha de pensar en el cost econòmic dels productes, sinó també en el seu cost social", afirma Carles Giné, membre de l'associació.

Una mica d'història

Lo Cacao va néixer a finals de 1999, impulsada per l'Associació de comerç just de Lleida, creada dos anys abans. El nom sorgeix "perquè volíem organitzar un bon cacao" i perquè fa referència -en la parla lleidatana- a un dels productes "estrella" dins el món del Comerç Just". Durant aquests anys, han desenvolupat múltiples tasques de sensibilització i de denúncia de les pràctiques comercials injustes i han participat en diverses mobilitzacions socials, com la Campanya pel 0,7% i Més o la Plataforma No a la Guerra. ☺

GIRONA // ACABA EL PROCÉS D'EXPROPIACIÓ A TRES COMARQUES PER ON PASSARÀ EL TRAÇAT

Protestes i irregularitats en la visita del mediador de la UE sobre la MAT

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

La finalització de les expropiacions a la Selva i al Gironès per a la línia de Molt Alta Tensió (MAT) i la visita de Mario Monti —el mediador designat per la Unió Europea per desencallar les diferències sobre la interconnexió elèctrica entre l'Estat espanyol i l'Estat francès— estan marcant un final d'any calent en la lluita veïnal contra la MAT.

Es va posicionar a favor de la patronal en el projecte de construcció de l'autopista elèctrica

Durant la visita que va fer Mario Monti a les comarques gironines, aquest es va posicionar clarament a favor de la patronal en el projecte de construcció de l'autopista elèctrica que ha de travessar els Pirineus. No obstant això, es va mostrar sorprès per la complicitat de la patronal gironina al voltant del projecte de Red Eléctrica de Espanya (REE). Monti

Mario Monti sortint amb el seu cotxe oficial de la Delegació del Govern a Girona

Plataforma No a la MAT

va dir: "M'ha sorprès l'interès que té per als sectors econòmics de Girona". Això va contrastar amb el rebuig monolític que va trobar a la Catalunya Nord, on alcaldes, societat civil i patronal van a l'hora per intentar evitar un projecte que consideren excessivament perjudicial per l'entorn ecològic.

La visita de Mario Monti a Girona va estar envoltada per l'escàndol.

Així, tal com denuncien els portaveus de la Plataforma No a la MAT i els de l'Associació de Municipis MAT (AMMAT), se'ls va intentar bandejar durant la visita del mediador europeu a Girona, intentant evitar que participessin a la reunió de valoració de la interconnexió elèctrica amb altres sectors econòmics i socials. De totes maneres, els representants de les entitats opositores

han mostrat el seu malestar per les reaccions de Monti als seus arguments. Francesc Xavier Quer, president de l'AMMAT, va manifestar que "res no ens fa pensar que alguna cosa hagi canviat pel que fa al tractament que estan rebent els ajuntaments i els ciutadans afectats per part de l'administració" i afegia que "la resposta del govern de l'Estat a les denúncies interposades

pels alcaldes i altres institucions ha estat que la interconnexió es decidirà el pròxim any".

▶ **Acaben les expropiacions a Osona, la Selva i el Gironès**

Tot i que la interconnexió no està clara i que, a l'Estat francès, l'oposició a la línia de Molt Alta Tensió posa en dubte el projecte, Red Eléctrica de Espanya ja ha finalitzat les expropiacions en tres de les comarques per on passarà la línia, en un intent, segons exposen els antilínia, d'imposar un traçat determinat a la contrapart francesa. Des del moment en què REE va irrompre a Taradell per tal de poder aixecar les actes d'expropiació amb un furgó escortat per dispositius dels Mossos d'Esquadra, els conflictes entre alcaldes i veïnat, per una banda, i operaris de l'empresa elèctrica, per l'altra, no han parat. A tots els municipis afectats, se'ls va rebre amb concentracions de protesta. En alguns pobles la confrontació va pujar de to. Per exemple, la furgoneta de REE va sortir de Sant Hilari Sacalm bruta de pintura a causa d'una acció de protesta i amb una multa per una infracció d'aparcament. Per altra banda, cal destacar que les obres de la MAT s'han aturat a Els Focs de Folgueroles, on una propietària ha denunciat que les obres s'estan executant sense el seu permís. Ⓜ

BAIX CAMP // NOU INCIDENT A UNA DE LES CENTRALS NUCLEARS MÉS INSEGURES D'EUROPA

Silencien un accident greu a Vandellòs

Directa El Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

El titular de la Central Nuclear de Vandellòs II va comunicar, el 2 de desembre, a través del Consell de Seguretat Nuclear (CSN) l'aturada d'un reactor en estat de prealerta. En un comunicat de premsa, el CSN ha qualificat de "proves rutinàries de control i parada de les vàlvules" els treballs que s'han dut a terme aquest cap de setmana a Vandellòs, durant la matinada de dissabte. Segons el

Imatge exterior de la planta nuclear

Directa

Segons el CSN es va produir la caiguda de les barres de cadmi al nucli del reactor

CSN —per causes que encara no poden determinar— es va produir la caiguda de les barres de cadmi al nucli del reactor, que són les que controlen el procés de fissió, amb la conseqüent activació dels sistemes de seguretat.

El comunicat del CSN va anunciar que resten a l'espera de la classificació de l'accident en l'escala de successos nuclears. Malgrat tot, afirma que el succés no ha suposat l'alliberament d'activitat (contaminació radioactiva) ni perill per la població, els treballadors o el medi ambient. Mentrestant, però, la Coordinadora Anticementiri Nuclear i el GEPEC-Ecològistes de Catalunya afegeixen algunes dades sobre l'incident que el CSN no va qualificar. Aquest incident, segons les entitats, i arran de les informacions de què disposen, pot haver estat molt greu. A més, assenyalen

que hi ha evidències d'ocultació d'informació a les administracions sobre l'abast real de l'accident. Segons les entitats, la setmana passada es va detectar una fuga d'hidrogen al circuit que refrigera l'alternador, un incident que obliga —segons els propis protocols de seguretat— a paraitzar immediatament la planta, localitzar la fuga i reparar-la. La fuga d'hidrogen a la planta ja es pot qualificar de molt greu, segons fonts consultades. Aquesta implica un risc d'explosió amb repercussions severes, tant pels treballadors com pels sistemes de seguretat del reactor. Aquests

sistemes són els que mantenen l'estabilitat del nucli i asseguren el control sobre la seva concentració radioactiva. Es va decidir arranjar la fuga durant el cap de setmana mitjançant una tècnica rudimentària que consisteix a tancar amb formigó el tram del circuit afectat, amb l'objectiu de posar en marxa de nou el reactor el 3 de desembre. Segons les entitats ecologistes, aquesta decisió d'endarrerir la reparació és deu a l'aturada momentània d'Ascó I. L'empresa titular de la central nuclear (Associació Nuclear Ascó-Vandellòs II, ANAV) va voler esperar la posada en marxa de la planta de la Ribera d'Ebre per fer les reparacions. A Ascó, durant els darrers 35 dies, s'ha recarregat la central i s'han fet treballs de manteniment amb la contractació extraordinària de 800 treballadors, que s'han sumat al personal habitual de la planta, amb un cost específic de quatre milions d'euros. Una circumstància que va complicar l'aturada de la central de Vandellòs II.

Tal com assenyalava el comunicat de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) i el GEPEC-EdC és la primera vegada que es declara una situació de pre-emergència en una central nuclear catalana i no s'informa els ciutadans sobre la situació de prealerta

que es va declarar a la central. Una notícia que, un cop transmesa, discrepa de la versió dels operadors de la planta, que van ser avisats a les dues de la matinada. Però el comunicat del CSN parla d'un incident a les dos quarts de cinc de la matinada, gairebé dues hores i mitja més tard. Aquestes circumstàncies aixequen de nou la reclamació de tancament de la central nuclear de Vandellòs II, la investigació completa i exhaustiva dels problemes d'aquesta central i les reparacions que el CSN obliga a fer a la Central Nuclear.

Fins ara, no hi ha hagut cap manifestació oficial per part del delegat del govern de l'Estat a Tarragona, ni el delegat de la Generalitat de Catalunya al Camp de Tarragona, ni l'alcalde de Vandellòs-l'Hospitalet de l'Infant. Les informacions aportades per les entitats del Camp han obligat el CSN a rectificar, en un nou comunicat, la durada de l'incident, a anunciar la inspecció de la planta i a insistir en l'absència de riscos pels treballadors o la seguretat de la central nuclear. Tot i això, no hi ha cap aclariment sobre la fuga d'hidrogen i les mesures de protecció adoptades pels responsables fins el moment de l'aturada. Ⓜ

BARCELONA // ES TROBEN ALS CARRERS D'EN ROBADOR I METGES

Dotze edificis de Ciutat Vella estan registrats al paradís fiscal de Samoa

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El bloc de pisos del carrer Metges 16, que va ser desallotjat el 27 de novembre per part d'un centenar de Mossos d'Esquadra i guàrdies urbans, ja està tapiat i, un cop més, abandonat. Feia vuit anys que s'havia okupat i rehabilitat com a habitatge. També s'hi feien activitats socials populars i havia esdevingut un dels principals espais de resistència als plans urbanístics del Forat de la

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: façanes dels edificis del carrer Metges, 14; Besalú, 51; Valldonzella, 27 i Vistalegre, 6

La titular és Zelia Gloria Lobo-Hagiwara, una dona índia amb parador desconegut

Vergonya. El que pràcticament ningú sabia és el tripijoc especulatiu en què està involucrat l'edifici del seu costat, el número 14. La titularitat de l'immoble va recaure, a mitjans dels anys 90, en mans dels germans Miquel i Salvador Boluda Vila que, a través d'una enorme fortuna adquirida durant aquells anys, van poder comprar una dotzena d'edificis a Ciutat Vella, amb un volum total de prop de 150 habitatges. La resta de propietats es troben al carrer Lancaster, 12; Valldonzella, 27; d'en Robador, 33; La Lluna, 28; Vistalegre, 6;

Ferlandina, 41; Sant Roc, 6; Corretgers, 9; Orient 11,12 i 13; Besalú, 51 i Padró, 40. Segons explica Miquel Boluda, totes les finques que estan inscrites al registre mercantil com a valor patrimonial de les

empreses London Homes SL, Quoty List SL i Ulist SL van canviar de propietari, sense previ avís, a partir d'una acta notarial amb signatura falsificada registrada a Londres. La nova empresa titular va

passar a ser Sofic Investment SL, una empresa registrada al paradís fiscal de Samoa, una illa de la Polinèsia situada enmig de l'oceà Pacífic. Les participacions accionaries de les empreses s'havien passat a la societat Chalford Associates LC, a Delaware, un altre paradís fiscal dels Estats Units. La persona que figurava com a titular era Zelia Gloria Lobo-Hagiwara, una ciutadana de l'Índia amb parador desconegut. Una dona absolutament desconeguda per Miquel Boluda. Segons ell, tot plegat és una trama del seu germà per tal de robar-li les propietats i fer evasió fiscal. Enmig de tot aquest joc de rol a gran escala, desenes de llogaters i habitants de les finques afectades es troben absolutament desamparats, amb processos de desnonament iniciats per empreses intermediàries com Mundilex o Agapi. Les nombroses demandes per estafa que actualment es troben als tribunals tampoc han portat a la localització dels propietaris actuals de les finques. Els llogaters no saben a qui han de pagar els rebuts legalment, però les empreses o els particulars intermediaris continuen cobrant les mensualitats. Segons Miquel Boluda, l'empresa que va tramitar els canvis de titularitat de les finques de Ciutat Vella afectades és el despatx d'advocats Gracia i Malfredo. A la seva pàgina web, aquest bufet informa que es dedica a "construir societats off shore que es beneficien dels règims fiscals d'altres països i que poden invertir legalment a l'Estat espanyol preservant el seu anonim".

SABADELL // IMPUTAT TOMAS TOMEY, UN DELS DIRIGENTS DE L'MSR

Polanco atura el judici per l'assalt feixista a l'Ateneu Insurrecte

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

El judici per l'atac contra l'Ateneu Popular Insurrecte —començat ara fa vuit anys— no només s'ha suspès per segona vegada consecutiva, sinó que torna al punt de partida. El jutge Ruiz de Polanco va decidir, dijous 29 de novembre, tornar tota la causa a la fase d'instrucció, després de dues suspensions consecutives —19 de març, per incompareixença d'un acusat, i 25 de setembre, per incompareixença d'agents policials— i un intent frustrat de judici oral el 20 de novembre. Aquell dia, la jutgesa suplent va decidir iniciar la vista oral, que es va interrompre a la tarda per les tempestes que afectaven una videoconferència d'un testimoni policial des d'Andalusia. No obstant això, la jutgesa va ordenar que les sessions prosseguissin el 29 de novembre. Dijous, però, el jutge titular, Guillermo Ruiz de Polanco, va admetre una de les qüestions prèvies dels advo-

Concentració durant el judici a les portes dels jutjats

Directa Sabadell

cats —un defecte formal en la comunicació als imputats de la incorporació a la causa d'un delictes afegit de robatori— i va decidir retornar tota la causa a la fase d'instrucció. Els quatre advocats defensors —Xavier Nouvillas, Jose Luis Montejano, Carlos Manzanilla i Enric Bofarull— van reeixir en l'estratègia dilatòria perfectament dissenyada que han protagonitzat durant els darrers mesos.

Atac a punta de pistola

Els fets es remunten a l'any 1999, quan un grup de reconeguts ultradretans va agredir dos ciutadans, va robar-los i va assaltar l'Ateneu Popular Insurrecte. Un dels ultradretans va esgrimir una pistola i va encanonar diverses persones. Posteriorment als fets, es van detenir sis persones —dos menors—, entre elles, Tomas Tomey (amb antecedents penals, membre i candidat

Vehicle llogat a la llibreria Europa

El monovolum blanc amb els vidres tintats que el dissabte 24 va recollir cinc homes encaputxats que sortien de l'acte de Duke a la llibreria Europa era un cotxe llogat a una empresa de renting.

del MSR que va ser expulsat de l'exèrcit espanyol i que, recentment, ha estat absolt de l'agressió a un ciutadà guineà). Casualment, l'absolució la va signar el mateix jutge Polanco —que aviat deixarà Sabadell i tornarà a l'Audiència—, que ho va reduir a una 'baralla'.

Els agredits i la Plataforma Antifeixista de Sabadell —que va tornar a convocar una concentració de protesta— ho han qualificat de "vergonya i deixadesa". Tanmateix, assenyalen que, malgrat tot, aquesta circumstància els permetrà personar-se i actuar com a part. L'Ajuntament també ha anunciat la voluntat de personar-s'hi.

BERGUEDA // ESPECULACIÓ

Els okupes de Berga abandonen la casa del carrer Buxadé

Directa Berguedà

/bergueda@setmanaridirecta.info/

Tal com informàvem a l'anterior número de la DIRECTA, el diumenge 25 de novembre es va okupar una finca deshabitada situada al carrer Buxadé de Berga. D'aquesta manera —i juntament amb altres accions que s'estan duent a terme els darrers mesos—, es volia denunciar públicament l'especulació salvatge que pateix el casc antic de Berga. La finca —que consta d'un soterrani, una planta baixa, tres pisos i unes golfes— forma part de l'entramat de "cases fantasma", unes cases que, segons l'administració, no tenen un propietari clar. En aquest cas, però, la propietària era Level Inversions 25 SL. El mateix dia 25, una gran dotació de Mossos d'Esquadra i policia municipal va accedir a la casa sense ordre judicial i va identificar alguns visitants, mentre altres ocupants s'identificaven voluntàriament. L'endemà dimarts, els Mossos d'Esquadra es van presentar a la casa amb el teòric propietari i un suposat llogater i van amenaçar de denunciar els okupants per violació de domicili. Aportaven un contracte de lloguer, "sospitós" segons els okupes. Malgrat les amenaces que els okupes han dit que van rebre, als jutjats no hi consta cap denúncia en contra d'ells. L'entesa i la coordinació entre el propietari i els Mossos d'Esquadra ha estat digna d'esment. Els okupes van abandonar l'immoble el mateix dimarts 26 i, segons han fet saber a través d'un comunicat i en declaracions a Ràdio Korneta, pensen continuar insistint i desobeint.

GIRONA // REPRESSIÓ

Dues persones declaren com a imputades per l'okupació de La Ferralla

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Ha passat poc més d'un mes des que els Mossos d'Esquadra, amb l'ajuda de la policia municipal, van desallotjar La Ferralla, el centre social alliberat de la Vall de Sant Daniel, a Girona.

El dimecres 28 de novembre, dues persones de l'assemblea de joves de Girona van ser citades a declarar als jutjats de la ciutat. Les acompanyaven una desena de persones, que les esperaven a fora. Se'ls imputa un delictes d'usurpació. L'acusació particular va retirar la denúncia quan es va desallotjar La Ferralla, per tant, la fiscalia és l'única que instea el procediment.

Manife pel dret c

Pancarta de la capçalera de la manifestació, on s'hi van situar intel·lectuals, artistes i escriptors

Algunes referències a les afectacions de les obres

A la manifestació també es va denunciar l'obsessió recaptatòria de les zones verdes i blaves

Sens dubte es va tractar d'una de les marxes reivindicatives més grans que s'han viscut mai als carrers de Barcelona. Els autocars vinguts des de totes les comarques catalanes feien preveure que se superarien les xifres aconseguides a la manifestació del 18 de febrer. I va ser així.

Si ens fixem en el recompte de manifestants a partir de la densitat per metre quadrat al llarg de tot el trajecte, el 18 de febrer van sortir al carrer prop de 72.000 persones, tot i que es va arribar a parlar d'un milió. La marxa de l'1 de desembre va multiplicar pràcticament per cinc el volum aconseguit aleshores. El nostre càlcul, a partir de la fotografia de tot el recorregut, feta cap a dos quarts de set de la tarda, ens indica que hi podia haver prop de 340.000 manifestants, comptabilitzant els marges i els fluxos d'entrada i sortida en una mobi-

lització de masses d'aquestes dimensions, doncs, de la segona mobilització secundada de l'última dècada. La primera, la d'Aturem la Guerra, l'any 2003, amb 560.000 assistents. En tercer lloc, la protesta contra la Cimera de Caps d'Estat celebrada a Barcelona el 16 de març de 2004 amb unes 280.000 persones. Cal deixar clar que aquestes marxes d'un milió de persones no han estat tampoc són possibles logísticament. La mobilització "Guerra" del mes de febrer de 2003 va implicar un sistema de transport públic i va fer trasllat de més gent al centre de la ciutat.

Això sí, la marxa de dissabte va ser una protesta clarament emmarcada en el context de les obres. Anaven més plens els combois del metro, els de Sarrià o la línia 3 del metro,

Les afectacions de la saturació del trànsit per la poca inversió en transport públic

estació de decidir

pres del TAV sobre la xarxa de Rodalies

nsions. Es tracta-
ó massiva més
primera va ser la
o prop de
robem la
d'Estat europeus
ç de 2002, amb
clar que les
han existit i
nt. El "No a la
va saturar tot el
impossible el
ciutat.
a ser una
clau nacional.
s FGC del Vallès,
que no pas les

línies 5 o 1 del Metro i les C1 o C2 de Rodalies. La mobilització de la militància d'ERC, de CiU i de la ciutadania no adscrita a partits, però nacionalista o independentista (com ara la presència de les CUP), va ser la clau de l'èxit. No hi va haver massa mobilització d'emprenyats de Viladecans, de Gavà, d'El Prat o de Bellvitge.

L'endemà de la protesta, Artur Mas ja pretenia captar l'èxit de la mobilització, tot i que des del primer moment la Plataforma pel Dret de Decidir, que va convidar partits i sindicats, no volia que ningú capitalitzés la marxa.

Les portaveus de la Plataforma, que agrupa prop de 700 entitats, van valorar la jornada com a històrica, tot dient que es tractava d'un missatge directe al govern de l'Estat espanyol: "Sigueu democràtics i escolteu el que ahir es va dir des del carrer".

públic també es van denunciar durant la jornada

La Plataforma pel Transport Públic va ser present a la marxa per tal d'exigir més Rodalies i més inversió

Referències al sucursalisme vers el govern de l'Estat espanyol

FOTÒGRAFS:
Joan Alvado
David Datzira
Eloy de Mateo
Albert García

TEXT:
Jesús Rodríguez

El Pla de Palau estava ple de gent, mentre a la plaça Catalunya encara hi havia manifestants

ESPLUGUES // L'EMPRESA MEDIÀTICA 'PROZAPATERO' FA UNA JUGADA RODONA

Mediapro especula amb Imagina

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La inauguració —ara fa dos anys— de l'edifici Imagina, la seu de la productora audiovisual Mediapro, va comptar amb la presència de tota la plana major del PSC d'Esplugues de Llobregat i de Barcelona. Van celebrar que el grup mediàtic fruit de l'associació entre Globomedia i Mediapro,

*Els més de
vint milions
de plusvàlua
ajudaran
Mediapro
en la guerra
pel futbol
televisat*

molt proper ideològicament, inaugurava la seva seu. Mediapro va invertir prop de 35 milions d'euros per adquirir i adequar l'edifici, que havia estat una de les fàbriques

Albert Garcia

d'electrodomèstics més conegudes de la zona, Corberó (que recentment l'ha venut al grup bancari holandès ING, a través de la seva filial ING Real Estate, per 57 milions d'euros). Segons els analis-

tes econòmics, l'objectiu d'ING Real Estate és invertir en aquesta zona industrial del barri d'El Gall d'Esplugues per transformar-la en un espai amb instal·lacions esportives, habitatges i més oficines

durant els propers anys. Per la seva banda, Mediapro buscava el seu espai dins la macrooperació urbanística del 22@, al barri del Poblenou, però la pressa per iniciar la seva activitat la va portar a

instal·lar-se a la població del Baix Llobregat. Mediapro impulsa, juntament amb la Universitat Pompeu Fabra i l'Ajuntament de Barcelona, el complex Parc Barcelona Media, que ara es troba en construcció i que consisteix a la transformació de l'antiga fàbrica tèxtil de Ca l'A-ranyó —patrimoni industrial del barri des de 1877— en un centre vinculat al sector audiovisual.

Ara seran els llogaters

El grup mediàtic català es quedarà a l'actual seu d'Esplugues com a llogater i, de retruc, determinats ens públics com TV3 i algunes filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), també hauran de fer front a aquest lloguer, ja que s'allotjaven a Imagina i traspassaven diners públics a Mediapro. La jugada especulativa, que ha suposat un benefici de més de vint milions d'euros, ajudarà Mediapro a fer front a les despeses originades per la guerra del futbol televisat, per la qual l'empresa de Jaume Roures i José Miguel Contreras s'ha compromès a pagar la xifra de 2.200 milions d'euros fins el 2014. ☉

Grup mediàtic proper a Zapatero

Mediapro es considera un grup mediàtic proper ideològicament a Zapatero i, d'aquesta relació, n'ha sortit beneficiat. L'any 2005, el govern de Zapatero va donar la nova llicència de televisió de La Sexta a un grup controlat pel seu ex-assessor, Jose Miguel Contreras. De fet, la nova cadena va néixer d'una llei dissenyada per Miguel Ángel Barroso, secretari d'Estat de Comunicació del govern Zapatero i assessor personal del

president espanyol. Barroso és favorable a Mediapro i manté una relació sentimental amb la ministra Carme Chacón. Antonio García Ferreras, director general de La Sexta, va ser director de la cadena Ser fins el 2004 i també possible portaveu del govern de Zapatero.

Darrerament, Mediapro ha tret al carrer el diari proper al PSOE *Público* per fer-li costat de cara a les eleccions generals, ja que últimament s'està tren-

cant l'afinitat del grup Prisa (*El País*, Canal +, Cadena SER, etc.) amb l'actual govern de Madrid. Fa setmanes que un equip de Mediapro acompanya Zapatero a tot arreu, amb l'objectiu de fer un reportatge sobre la seva activitat com a president. D'altra banda, l'empresa té l'exclusiva de la retransmissió televisada dins el Congrés dels Diputats, una activitat que potser hauria de recaure en una televisió pública.

La guerra del futbol

Mediapro ha rebentat la relativa harmonia que s'havia aconseguit amb les retransmissions dels partits de futbol. Després de tenir els drets d'alguns equips de Primera Divisió, va firmar un acord conjunt amb la competidora Sogecable (Prisa) que s'ha preocupat de capgirar, ja que al mateix temps ha anat adquirint els drets de retransmissió de 36 dels 42 equips de Primera i Segona Divisió a partir de 2009, data en què finalitza el

contracte. Sogecable ha denunciat el presumpte incompliment del contracte per impagament d'un deute i el tema encara està als tribunals. Mediapro busca fórmules per emetre els partits a través d'alguna forma de pagament en el futur. I, així com ha fet amb els darrers esdeveniments esportius mundials com el del bàsquet, té l'exclusiva dels drets d'emissió per televisió del Mundial de Fórmula 1 entre els anys 2009 i 2013.

CATALUNYA // SALUT

Manifest contra les detencions a les clíniques dels avortaments

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Xarxa de Dones per la Salut ha emès un comunicat on es manifesta en contra de les detencions que hi ha hagut a les clíniques on es duïen a terme avortaments. La Xarxa de Dones per la Salut, ubicada a Ca la Dona i formada per 22 associacions de dones feministes que lluiten per la millora de la salut des d'una perspectiva de gènere, també volen manifestar la seva posició sobre la insuficiència i les limitacions de l'actual llei de l'avortament, "que ha convertit un dret de la dona en una cursa d'obstacles". Cal recordar que només es pot accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs en el 3% dels centres públics. Asseguren que les detencions semblen "un nou atac contra el dret de l'avortament i contra les clíniques que el practiquen".

BARCELONA // UN NOU CAPÍTOL DEL DESASTRE DE LES OBRES DEL TAV

L'Ajuntament promet compensacions que no estan aprovades a les botigues

Irene Jaume - La Burxa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un dels punts neuràlgics de l'activitat de les obres del TAV al barri barceloní de Sants és el mercat i els seus voltants. Fa molt temps que l'accés entre aquest barri i el de La Bordeta està tallat i que l'estació de metro de Mercat Nou resta tancada. Dins i fora del mercat, els comerciants experimenten una davallada de vendes important a causa de les obres.

A principis de novembre, aquest col·lectiu va denunciar públicament la seva situació: de les 244 parades interiors, 115 estan tancades i, de les 77 exteriors, 27 han plegat. La pèrdua de vendes és de prop d'un 30%, que a les botigues dels voltants arriba al 50%. A tot això, cal sumar-hi que la remodelació de l'edifici es vol dur a terme l'any que ve, és a dir, les dues obres

Esther Rams

Lateral sud del Mercat de Sants amb la majoria d'establiments tancats arrel de les obres del TAV

s'enllaçaran. Un altre punt conflictiu de les obres és la zona propera a l'estació de Renfe, on alguns comerços i quioscos també es queixen de conseqüències com la pols, els sorolls o els canvis d'emplaçament.

Compensacions que no estan aprovades

Durant la seva visita al barri el 22 de novembre, l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, va anunciar compensacions per les botigues afectades. Aquestes consistiran en el

retorn de la taxa d'escombraries, l'impost del gual i l'IBI. Les compensacions, però, no estan aprovades i, per tant, no tenen validesa.

La setmana de la manifestació

A més, la promesa del mateix Hereu i de la ministra espanyola d'habitatge, Carme Chacón, de convertir la zona en Àrea Extraordinària de Rehabilitació Integral (AERI), amb una dotació de disset milions d'euros, feta el 26 de novembre, també té la seva lletra petita. Josep Maria Domingo, president del Centre Social de Sants, informa que els disset milions es donaran "durant els quatre anys de legislatura". Així doncs, per al 2008, "hi ha aprovada una dotació de tres milions" i, els catorze milions restants, "s'hauran d'aprovar cada any via pressupostos". Aquestes promeses es van fer la mateixa setmana de la concorreguda manifestació veïnal del dia 23. ☉

CATALUNYA // CONFLICTES A SYSMO, FRAPE, MERCEDES I SEAT

Centenars de persones reclamen a la Generalitat que aturi els tancaments

Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La majoria de manifestants eren persones que s'han quedat sense feina, ja sigui perquè les empreses on treballaven han tancat per traslladar-se a països amb mà d'obra més barata, o perquè són part de la plantilla acomiadada. Totes elles, però, tenien un objectiu clar: fer saber als responsables polítics de la Generalitat de Catalunya i del Parlament que "no es poden quedar de braços creuats" davant els acomiadaments massius, les deslocalitzacions i la pèrdua de llocs de treball que cada vegada afecta més persones.

Aquesta situació la van voler fer visible manifestant-se pels carrers del centre de Barcelona el 2 de desembre en una mobilització que va reunir els treballadors d'empreses com Sysmo, FRAPE, Mercedes o SEAT.

La protesta va començar a la mateixa plaça de Sant Jaume, on els manifestants van lliurar una carta a la Generalitat en la qual volien recordar que, en conflictes com els de l'automobilística SEAT, "l'administració té una responsabilitat política i social i ha de donar una sortida al con-

Berta Alarcó

Les plantilles acusen la Generalitat de ser còmplice de la seva difícil situació

flicte, ja que va signar l'acord de l'Expedient de Regulació d'Ocupació". Segons les persones que van convocar la marxa, aquest document no s'ha respectat perquè encara falta readmetre un centenar de treballadors acomiadats de la multinacional el desembre de 2005. Un compromís adquirit per l'empresa i

els sindicats CCOO i UGT que s'havia de fer realitat abans que acabí l'any 2007.

La manifestació va arribar fins el Parlament, on es va lliurar una altra carta dirigida a tots els grups parlamentaris i on s'exigia que es deixi d'emparar multinacionals que aposten per la precarietat laboral.

La protesta d'aquest diumenge ha coincidit amb les aturades protagonitzades pels treballadors de SEAT a les factories de Martorell i de la Zona Franca. Una vaga que volia denunciar, segons els representants sindicals, l'incompliment del Conveni Col·lectiu, ja que s'obliga a treballar la plantilla les nits dels dies festius. **Ⓜ**

BARCELONA // SOLIDARITAT INTERNACIONAL

Actes de suport al poble de Gaza i el Kurdistan

Concentració de suport a Gaza a la plaça de Sant Jaume

Pere Albiach

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Aturem la Guerra, la Comunitat Palestina de Catalunya i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina van organitzar una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona el 30 de novembre. Es va tractar d'una mostra de solidaritat amb la població palestina de la franja de Gaza que, des de fa mesos, pateix un bloqueig aferrissat per part del govern israelià. Es van exigir les mesures següents als governs català, espanyol i europeu: la fi del bloqueig sobre la Franja de Gaza, la suspensió del comerç d'armes entre l'Estat espanyol i l'Estat israelià i l'enviament d'ajut econòmic urgent per tal de fer front a la

catàstrofe humanitària que pateix la població palestina. Hi van participar diverses desenes de manifestants, que es van sumar a una encesa de torxes.

Aturar la invasió del Kurdistan

Una vintena de persones es van concentrar el 29 de novembre davant del consolat turc de Barcelona per presentar la Campanya Catalana de Solidaritat amb el Poble Kurd, que és una iniciativa conjunta d'una dotzena d'entitats catalanes i la Plataforma Aturem la Guerra.

La concentració va servir per donar a conèixer l'inici de la Campanya i l'acte públic convocat pel dissabte 15 de desembre, també a Barcelona.

HOSPITALET // REIVINDICACIONS LABORALS

Demanen el boicot als súpers Caprabo

Seu de Caprabo al barri de la Florida

Albert Garcia

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una seixantena de persones es van manifestar, l'1 de desembre, pels carrers de l'Hospitalet sol·licitant el boicot a la marca de supermercats Caprabo. Les protestes continuaran durant la primera quinzena de desembre per donar suport a la Secció Sindical que la CNT té al centre logístic de Caprabo a l'Hospitalet de Llobregat.

5.000 octavetes repartides

Els manifestants, megàfon en mà, van recórrer els carrers més centrals de Can Vidalet i La Florida repartint prop de 5.000 octavilles. La manifestació es va acabar davant del

mercat de la Florida, al carrer Primavera, prop d'un dels establiments més importants de la cadena de supermercats.

La secció sindical de la CNT va valorar molt positivament la resposta de la ciutadania i de diverses associacions de l'Hospitalet que ja han donat suport a la campanya titulada "L'Hospitalet pel consum responsable i contra la precarietat laboral". Principalment, les millores que es demanen pels treballadors fan referència a la prevenció de riscos laborals, la delimitació clara de les primes per rendiment, la retribució dels 30 minuts de descans de cada jornada laboral i la clarificació i promoció real entre les diverses categories professionals.

L'HOSPITALET // AGRESSIÓ

Denúncia per la brutal pallissa a una noia embarassada

Així Directa

La noia que va patir un cop de barra de ferro a Santa Eulàlia

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El jutjat d'instrucció número 2 en funcions de guàrdia de l'Hospitalet de Llobregat ha tramitat una denúncia presentada per les persones agredides el dimarts 27 de novembre. Les víctimes, dos nois i una noia, relaten que van ser objecte de la brutalitat exercida per cinc persones que van reventar la persiana de la casa del carrer Aprestadora on vivien. Els fets es van produir a quarts de set del matí. Un dels agressors vestia una mena d'uniforme d'una empresa de segure-

Segons els testimonis, els altres dos lesionats no van ser atesos per ordre dels Mossos

tat. Cops de puny i lesions provocades per una barra de ferro i una pota de cabra van ser el resultat de l'assalt aquella matinada. Una ambulància i una patrulla dels Mossos d'Esquadra es van presentar davant la casa. Van atendre la noia ferida que, a més, està embarassada. Segons els testimonis, els altres dos lesionats no van ser atesos per ordre dels Mossos. Mentrestant, els agressors van fugir amb dos vehicles, un Honda de gama alta i un Mini gris. Els veïns van poder apuntar la matrícula del primer vehicle, que consta com a cotxe d'una empresa de lloguer d'automòbils. A la denúncia, a banda de relatar els fets, també hi han afegit els comunicats mèdics de l'Hospital General de l'Hospitalet i les fotografies de les lesions causades pels agressors. Es dona la circumstància que l'edifici tenia una ordre de desallotjament que s'havia d'executar el dijous següent. Aquesta ordre però, no afectava els pisos on vivien els agredits, ja que ni tan sols tenien denúncia de l'empresa propietària de l'immoble. Després d'aquests fets tan greus van decidir marxar de la casa. **Ⓜ**

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PALESTINA // ANÀLISIS DE LES 'CONVERSES DE PAU' ENTRE PALESTINS I ISRAELIANS

Annapolis: És possible la pau?

✉ Ferran Izquierdo Brichs*
/Barcelona/

La cimera a Annapolis s'ha celebrat rodejada d'un gran escepticisme, més que justificat donades experiències anteriors i l'història més propera a la guerra que a la pau del President Bush i el Primer Ministre Olmert. Aquestes reunions, iniciades amb el procés d'Oslo l'any 1993, no tenen la funció de negociar un estatut final, ja que la debilitat dels palestins fa que no tinguin cap capacitat per influir en el procés. De sempre sabem que el fort no negocia amb el dèbil. La pau només arribarà quan hi hagi uns sectors de les elits i de la societat israeliana que creguin que la fi del conflicte els beneficiarà, i siguin prou forts per fer una oferta als palestins, que aquests puguin acceptar. Sigui quina sigui l'oferta, serà extremadament dura per als palestins perquè implicarà l'acceptació de què mai podran tornar a les terres i a les cases de les que van haver de fugir o van ser expulsats l'any 1948.

L'oferta serà dura pels palestins, ja que mai podran tornar a les terres i a les cases de les que van haver de fugir l'any 1948

La pau ja està dissenyada i serà molt semblant a les propostes que es van posar sobre la taula a finals de l'any 2000 a Taba amb Clinton. Es construirà sobre la resolució 242 del Consell de Seguretat, que exigeix la retirada de l'exèrcit israelià de Cisjordània, Jerusalem Est i la Franja de Gaza, i de la resta de territoris ocupats el 1967. I segurament es proposaran intercanvis de territori israelià proper a la Franja de Gaza a canvi d'annexar a Israel alguns dels grans nuclis de colònies de Cisjordània i Jerusalem, com Maale Adumim i Ariel.

► **La cimera neix de l'esperança o és una nova maniobra contra els palestins?**

Ni una cosa ni l'altra, la iniciativa del procés d'Annapolis neix de la necessitat d'uns protagonistes que resulten dèbils en la seva competició pel poder dins cada un dels seus països.

Ehud Olmert i Mahmud Abbas, el 27 de novembre, durant la conferència d'Annapolis

Mandel NGAN

A Washington hi podem trobar uns sectors favorables a l'acord, amb necessitats diferents però coincidents en buscar un èxit a l'Orient Mitjà que permeti desviar l'atenció de l'Iraq. El primer és Bush, que acabarà la seva legislatura com l'home que va enfonsar els nord-americans en el fang iraquí i, a més, amb una de les popularitats més baixes. La seva posició futura i la dels seus consellers més propers, amb Cheney i Rice al davant, passa per aconseguir un triomf que tapi el fracàs a Bagdad quan deixin el govern. El conflicte àrab-israelià seria la millor carta. D'aquí que George W. Bush vulgui acabar la seva presidència amb un èxit on Clinton va fracassar, l'acord entre israelians i palestins.

El problema de Bush és que també hi ha uns sectors de les elits nord-americanes molt interessats en mantenir la conflictivitat d'Israel amb els palestins i alguns països àrabs. Per exemple, el complex militar-industrial, que hi perdria molt en pressupost, subvencions i contractes, o les elits del lobby pro-israelià, ja que

la seva influència en la política nord-americana depèn de vendre la imatge d'un Israel amenaçat. Junts són una aliança que exerceix una gran pressió sobre els polítics de Washington, tant els de la Casa Blanca com els congressistes i senadors.

A Israel, Olmert, amb una popularitat tan baixa que el pot portar a la desaparició política, necessita un cop d'efecte que li permeti recuperar-se dels recents escàndols de corrupció i del fracàs de l'agressió al Líban del 2006. Llavors va intentar presentar-se com un líder dur i fort, però va aconseguir el contrari: ser vist com un polític dèbil i incapaç. Ara ja no pot jugar aquesta carta i l'única que li queda és la de la fi del conflicte. Aquesta és una dimensió positiva de la dinàmica iniciada a Annapolis, però el líder de Kadima difícilment aconseguirà mantenir la unitat del partit, amb rivals que li disputen el lideratge i podran jugar la carta nacionalista per ocupar el seu lloc, fins i tot apropiant-se al Likud, el partit del qual van sortir. També li costarà mantenir la unitat del govern que

depèn de les aliances amb altres partits, entre d'altres Israel Beytenu de l'ultradreta nacionalista.

I, evidentment, Olmert haurà d'enfrontar-se als grups de colons i al Likud de Netanyahu —amb la majoria a les enquestes— que intentarà recuperar el poder acusant-lo de traïció per les "concessions" fetes als palestins. Sense oblidar a Barak, que com a ministre de defensa, alimentarà la seva fama de dur per tal d'oferir-se com a recanvi en el moment que Olmert fracassi.

També s'haurà d'enfrontar als militars i a la indústria d'armament. Si comparem Israel amb Catalunya, trobarem unes dades demogràfiques, geogràfiques i econòmiques molt semblants, però amb la diferència de l'enorme pes que allí té el complex militar-industrial. Què passaria a Catalunya si molts dels seus polítics, empresaris i alts funcionaris fossin exgenerals? Quina societat tindriem si fóssim una de les principals potències armamentístiques al món? I si haguéssim de donar bona part de la nostra joventut, tres anys els homes i dos les do-

nes, a l'exèrcit? Segur que ens preguntariem sobre els problemes de la nostra democràcia. Què és el que fa que els israelians no vegin que aquesta realitat sigui un problema? El conflicte. Si es fa la pau, les elits que controlen aquests sectors perdran molt del seu poder i del capital que controlen.

► **I els palestins?**

Els palestins tenen molt poca influència sobre el conflicte. El que fa més probable una solució ara és que els palestins, en estar tan maltractats, debilitats i amb tant patiment, signin avui allò que fa set anys hagués estat inacceptable, si els permet sortir de la desesperació i la impotència en la que es troben.

La competició entre els dirigents palestins és molt semblant a la dels israelians. Mahmud Abbas, i els homes de Fatah lligats a la Autoritat Nacional Palestina, necessiten un èxit per a recuperar la popularitat i no acabar la seva vida política en la marginació i el rebuig. Hamàs i altres grups islamistes i de l'OLP van condemnar les reunions fins i tot abans que s'iniciessin. No obstant, tots haurien de situar-se al costat d'Abbas si l'oferta final permet crear un estat palestí acceptable. De fet, fins i tot en vida del xeic Yassin, Hamàs va admetre que abandonaria la lluita armada quan existís un estat palestí als territoris ocupats el 1967.

Els palestins tenen molt poca influència sobre el conflicte

S'ha d'entendre, però, que la responsabilitat i la influència palestines són mínimes, ja que l'únic que poden fer és acceptar o rebutjar, però no negociar amb qui realment té la solució: els israelians. No es pot oblidar que el procés es basa en exigències a la part més dèbil, la palestina, i per tant és un engany des del principi, doncs no hi ha una veritable voluntat d'arribar a una solució. La pau només serà possible fent pressió sobre els sectors israelians que es beneficien del conflicte, i això és responsabilitat, sobre tot, dels governs nordamericà i europeus. Però també de les ciutadanes d'exigir-los-ho. ☐

*** Professor de Relacions Internacionals a la UAB i coautor, amb Ignacio Álvarez-Ossorio, de *¿Por qué ha fracasado la paz?*. Claves para entender el conflicto palestino-israelí.**

ISRAEL // MILERS DE PALESTINS SOBREVIVEN SENSE SER RECONEGUTS COM A CIUTADANS

Vides invisibles en pobles fantasma

☞ **Marta Muixí i Casaldàliga**
/Desert del Nègueb/

Poden existir pobles sense existir? A Israel sí. De fet, sembla que aquí tot sigui possible. Si Israel existeix dins de Palestina, Palestina existeix dins d'Israel, això sí, amb grans diferències, és clar. Mentre Israel perpetua una ocupació sobre la terra de Cisjordània i Gaza, Palestina intenta sobreviure en el que, 60 anys enrere, era el seu territori. Molts palestins viuen vides invisibles en un país que els nega els drets més bàsics: aigua, electricitat, mobilitat, sanitat i educació. Viuen vides invisibles en els, encertadament, coneguts com a "pobles fantasma".

► Pobles esborrats del mapa

En menor o major mesura, tot hom ha sentit parlar de la situació que es viu a Palestina, però menys gent coneix una altra dramàtica realitat: és el dia a dia de la minoria àrab que sobreviu al territori que actualment comprèn l'Estat d'Israel. I és que, més d'un milió de ciutadans israelians són palestins, el 10% del qual habita en aquests "pobles fantasma" o pobles no reconeguts. Aquí es viu en condicions pèssimes, però lluny de qualsevol focus informatiu, malgrat els milers de pàgines i hores de ràdio i televisió que ha omplert el conflicte àrabo-israelià. Aquest és un dels objectius del govern israelià: la invisibilitat dels "pobles fantasma". La primera tàctica per aconseguir-ho és que ni tan sols apareguin als mapes. En

*La primera
tàctica
d'invisibilització
és que ni tan
sols apareguin
als mapes*

ser una realitat dissimulada és difícil donar dades exactes, però es calcula que actualment unes 100.000 persones viuen en 54 d'aquests pobles, dispersos arreu de la geografia israeliana; la majoria d'ells estan situats al desert del Nègueb, al sud d'Israel i poblats per beduïns. La resta, es troben a la zona de Galilea, al nord.

El seu origen es remunta a la guerra del 1948, que va seguir la declaració de l'Estat d'Israel el 14 de maig. A l'armistici de l'any se-

Marta Muixí i Casaldàliga

Les runes són una constant en els pobles fantasma de la Palestina ocupada

güent es va confirmar el domini israelià davant la desfeta de l'exèrcit àrab. En aquesta situació, la majoria dels palestins que vivien en el que actualment és Israel es van convertir en refugiats, tant dins del que restava de Palestina com en altres països de la zona. Milers d'aquestes persones encara guarden la clau de la casa que van abandonar 60 anys enrere. Una clau que no obrirà mai cap porta, però que simbolitza la seva voluntat de tornar. Els que es van negar a marxar conformen actualment la minoria àrab dins d'Israel.

► Ciutadans sense estat ni drets

Els palestins que sobreviuen en els pobles no reconeguts viuen en territori israelià, però no s'hi poden considerar ciutadans. L'estat no els reconeix, no els facilita accés a l'aigua, a l'electricitat ni a cap tipus de servei social. Ben al contrari, es manté una perpetua tortura de prou baixa intensitat perquè no interessi al món. Els obstacles inventats per impedir-los una vida digna són d'allò més variats i afecten sempre el més essencial per una vida digna.

L'aigua és un exemple molt representatiu. El seu accés és sempre una incògnita. Les canonades per on passa a través dels camps són exageradament llar-

gues i estretes. Així, si algú decideix tallar-les ho pot fer amb tota facilitat, deixant el poble veï sec durant dies, setmanes i, fins i tot, mesos. En el millor dels casos —quan hi ha servei— l'aigua surt prou calenta com per fer impossible refrescar-se, en una zona d'altres temperatures, i a una pressió ridícula, a causa de l'extrema estretor dels tubs.

L'accés a l'electricitat també és puntual, però les companyies tenen el detall de posar-los els pals elèctrics a davant de casa seva. Ja se sap, espatllen el paisatge. Les carreteres que els permetrien estalviar hores en desplaçaments també són a la vista, però l'accés està vedat. Si hi passen poden ser considerats un blanc legítim per part de l'exèrcit israelià.

Els palestins han après ràpid que la millor manera de resistir és acceptar aquestes normes absurdes comparables al règim sud-africà de l'apartheid. Si volen viure només tenen una opció: sotmetre's a la situació de submissió que els impedeix utilitzar la seva aigua, la seva terra, les seves carreteres...

Però la part més desesperant és la incertesa. Als pobles no reconeguts les demolicions de cases estan sempre a l'ordre del dia,

especialment des de la promulgació de la Llei de planificació i construcció, el 1965. Per aquesta norma, que regula el territori israelià, els pobles àrabs no reconeguts es convertien en assentaments il·legals, pel que se'n podia destruir les cases sense cap justificació. Els palestins saben que no poden lluitar contra els bulldozers que es poden presentar qualsevol dia amb la intenció de destruir-los la casa. Tan sols cal prendre la decisió, marcar-la i fer-ho. Tota la

vida, els records, tot allò que guarda una casa i que no té preu, s'esfuma. L'Estat d'Israel ha utilitzat des de la seva creació la demolició de cases com a mètode per aconseguir la desesperació de la població palestina, tant a les ciutats, els camps de refugiats o en els pobles no reconeguts. El Comitè Israelià contra la Demolició de Cases calcula que des del 1967 s'han destruït 18.000 cases, ja sigui per via militar o administrativa. ☐

La lluita pel retorn de la dignitat

Visitant algun d'aquests pobles fantasma no es pot evitar la sorpresa davant la esfereïdora proximitat que hi ha amb les urbanitzacions israelianes. Davant per davant, el quart món mira al primer mentre aquest l'ignora. Es fa difícil pensar que amb la convivència no s'ha despertat una espurna d'humanitat, una engruna d'empatia, davant d'una desigualtat que fereix la mirada. A una banda, les cases israelianes amb tots els luxes d'una societat occidentalitzada i, a deu metres, habitatges improvisats amb molta destresa amb tot tipus de materials.

Per lluitar pels drets dels ciutadans "no reconeguts" es va crear el 1988 l'Associació dels 40. Fa vint anys que procura aturar les demolicions arbitràries, aconseguir el reconeixement dels pobles i garantir uns serveis mínims per als seus habitants. Ja han aconseguit que es reconeguessin alguns pobles com Ein Hod, Al-khawlid, Damedeh, Alayan, Al-mereh o Arab Enaeem, al nord d'Israel, o Alhawasha, Adreejat, Alforaa, Beer Hadaj, Kohleh al Nègueb. Passa rere passa, i en una lluita incondicional, s'aconsegueixen millores. Encara queda, però, molta feina per endavant fins poder assolir una vida digna.

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadelespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

terra d'escudella

Bones festes
i feliç any nou!

fes la teva reserva
per sopars de grup
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

La manifestació de l'1 de desembre segons 'El País'

Enric Borràs Abelló

El diari *El País* es pensa que els centenars de milers de persones que van participar a la manifestació del dia 1 de desembre són idiotes. O com a mínim, això és el que podria creure qualsevol que llegís l'editorial publicada el dia 3 de desembre. S'hi diu que les 125.000 persones que hi van participar (la xifra l'han calculada ells, sense dir com) van anar-hi per protestar contra el caos ferroviari, però que a molts els van donar gat per llebre. Sí, *El País* titlla la manifestació de frau polític perquè els innocents manifestants es van trobar, per sorpresa i sense esperar-s'ho, dins una manifestació per exaltar l'independentisme. Encara s'afegeix que els organitzadors han admès la trampa perquè asseguren que el seu veritable objectiu és el "referèndum secessionista".

És que els caps de *El País* es pensen que els manifestants no sabien on anaven?

Que no sabien que la protesta l'havia convocada la Plataforma pel Dret de Decidir? El nom de la Plataforma és ben clar i l'eslògan de la manifestació també ho era: "Pel dret de decidir". No es va enganyar a ningú i tothom sabia de què havia anat l'anterior manifestació convocada per la PDD, la del 18 de febrer. Bé, també és pos-

sible que *El País* no enviés cap redactor a la manifestació perquè, si ho hagués fet, hauria vist que era la gent que caminava per tot arreu la que portava estelades i la que cridava eslògans separatistes.

El País, a més, només parla dels partits polítics: on queden la majoria dels manifestants, els que caminaven fora dels blocs

dels partits? No els ho manava ningú, no hi havia consigna de partit, però també portaven estelades i encara cridaven més fort que els altres. Sí, era una manifestació contra el caos de la RENFE i el TGV i sí, també una protesta independentista. Però ningú no hi va anar enganyat, ni cridava eslògans que no comprenia. Intentar desacreditar la PDD i fer veure que la manifestació era una obra preparada pels titellaires de Convergència només demostra que *El País* té por del que va passar l'1 de desembre als carrers de Barcelona.

A l'editorial, a més, es critica els partits que van anar a la manifestació per no aprofitar per fer-hi declaracions per condemnar la mort d'un Guàrdia Civil a la població occitana de Capbreton. Què hi tenia a veure el Guàrdia Civil mort amb la manifestació? Res, es tracta, una altra vegada, dels catalans insolidaris que s'obliden de les tragèdies que afligeixen alguns espanyols.

L'amenaça llatina segons 'La Vanguardia'

Àngelo Pineda

El diari *La Vanguardia* ens va donar, el dilluns 26 de novembre, un altre exemple d'alarmisme social poc justificat i molt xenòfob. En tres pàgines dedicades al fenomen de les bandes llatines, se succeeixen uns titulars prou il·lustratius: "Bronca llatina", "Desafiaments del carrer" i "L'amenaça de les panteres negres". A les "informacions" s'afirma que els incidents entre els llatins augmenten a Barcelona, però ni tan sols s'ofereixen xifres d'aquest increment. Com a prova, només es presenta un relat basat en xafar-

deries policials sobre algunes baralles prop de discoteques. Un relat que, en conjunt, pinta un quadre en el que aquestes agrupacions juvenils més o menys espontànies apareixen com a un perill emergent.

Davant la constitució dels "Netas" i els "Latin Kings" com a associacions culturals a Catalunya, s'assenyala l'aparició dels "Panteres Negres" i les "Maras" com agrupaments de risc per l'absència d'una relació amb l'administració. Se'ls atribueixen, especulativament, algunes de les baralles dels últims mesos en base a les declaracions d'experts "en seguiment a bandes llatines a Catalunya". S'assenyalen els llocs

conflictius sobre un mapa de la ciutat i s'esmena la "llegenda negra" que està associada, des de les seves societats originàries, al nom d'aquestes bandes (esmenta les disset víctimes diàries a Guatemala relacionades amb les "Maras"). Aquests "experts", però, a l'última part del reportatge, només poden enumerar delictes associats a aquests grups llatins que "encara" no s'han donat al Principat.

Malgrat això, la intenció de Enrique Figueredo, autor del reportatge, sembla ser la d'espantar els seus lectors transmetent una imatge estereotipada dels llatins en relació al alcohol, la música, la violència

nocturna, l'extorsió escolar i, sobretot, el masclisme. En diverses ocasions es refereix a casos de violència masclista que tampoc passen de pura tafañeria. També es suggereix que aquests grups llatins no tenen cap por de la policia, degut a una visió "amable" dels Mossos d'Esquadra en contrast amb la duresa de les policies sud-americanes.

Del que es pot extreure "entre línies" del relat del reportatge, no sembla que hi hagi gaires factors per poder diferenciar els grups de joves i adolescents llatins i autòctons. Més enllà del fet que els primers tenen una nacionalitat que diaris com *La Vanguardia* es presten a ressaltar com agreujant.

Ràdio Korneta comença a emetre per FM des de Berga

José Cara Rincón

/bergueda@setmanaridirecta.info/

Ràdio Korneta va començar les emissions de proves el divendres 30 de novembre a les onze de la nit al 90.7 de la freqüència modulada, tot i que per internet, no sense problemes, feia mesos que ja es podia escoltar a RadioKorneta.info. Divendres, doncs, va néixer oficialment un projecte que feia temps que caminava amb decisió i que feia anys que

voltava com a idea pels caps d'algunes persones. Ràdio Korneta és un projecte de l'Associació Cultural per l'Autogestió de la Informació a l'Alt Llobregat que, de manera assembleària, autogestionada i sense ànim de lucre, han volgut tirar endavant aquesta ràdio comunitària impulsada per la seva preocupació pel pensament lliure, la cultura, el dret a la informació i el pensament crític. Pels que sou del Berguedà sud o del Bages nord només cal que sinteu el 90.7 de la FM i la resta la podeu

sentir des d'internet a la plana web: www.radiokorneta.info.

La nova emissora neix a Berga, però per a un àmbit —l'Alt Llobregat— on ja hi ha altres mitjans amb aquestes característiques (autogestió, antiautoritarisme, lliurepensament...), com són BerguedaLlibertari.org o el *Pèsol Negre*.

Si el 30 de novembre es feia la inauguració oficial de la ràdio, amb diverses locucions de presentació i un gran sopar a l'Ateneu Llibertari, l'endemà dissabte es feia

el primer programa d'elaboració pròpia. Es tracta de "Berga podrida", un *magazine* d'actualitat que es fa en directe els dissabtes de deu del matí a una del migdia. De programes d'elaboració pròpia està previst, a dia d'avui, que en les properes setmanes se'n faran set. Al llarg de la resta de la programació, la continuïtat musical i els monogràfics d'altres ràdios com Bronka o Contrabanda (sense les quals hagués estat impossible tirar endavant aquest projecte) ompliran les ones lliures berguedanes.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Pastisseria Santacana

ESPECIALITAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

subscriu-te a
L'ACCENT
laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Només 6 euros l'any
Consisteix en 12 números
Només el 20% de catalans i catalanes
Només el dret a vot d'origen europeu

Catalunya

Núm. 91 Novembre '07
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

Subscriu-te a la **directa** Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>	-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
-Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>	-Osona <osona@setmanaridirecta.info>
-Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>	-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>	-Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>	-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
-Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>	-Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82	Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Vallldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Parenya, 64 La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45	OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 PIERA Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
---	--	---	--

Què es cou

Dues fórmules diferents per a la ciutat de València

Una Coordinadora reclama transparència sobre la construcció del circuit de Fórmula 1

Helena Olcina i Amigo
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Davant la pregunta sobre la plataforma que qüestiona la idoneïtat del circuit de Fórmula 1 dins la ciutat de València, l'alcalde Rita Barberà va respondre concisament que aquells que integren aquestes iniciatives són "els mateixos de sempre". Vicent Gallart, un dels portaveus de la Coordinadora Fórmula Verda (CFV), en unes declaracions a la Directa, corrobora amb ironia aquestes paraules i afegeix: "podríem dir que hi són representats la major part de moviments socials de la ciutat".

Els vehicles circularan a una mitjana de 201 quilòmetres per hora, tot i que podrien assolir els 323

La CFV està constituïda per les associacions veïnals del litoral —les més properes al traçat del circuit com les del Cabanyal-Canyameler, Grau-Port i Nazaret, junt amb les plataformes Acció i Reflexió, Compromís pel Territori i els grups ecologistes Adena i Ecologistes en Acció.

Campionat de Fórmula 1
El conveni per la celebració de proves del Gran Premi d'Europa de Fórmula 1 es va subscriure l'1 de juny a Londres per part del president del Govern valencià, Francisco Camps, i el magnat de la competició, Bernie Ecclestone. A la presentació prèvia del projecte, el 10 de maig a València, Ecclestone va condicionar-lo al fet que el llavors candidat del PP revalidés la seva victòria a les eleccions autonòmiques del 27 de maig.

València acollirà, a partir del 24 d'agost de 2008 i, almenys, fins el 2014, una prova del Campionat del Món, per la qual s'haurà de construir un circuit urbà. Les obres, iniciades l'1 d'octubre, duraran sis mesos. 5,4 quilòmetres de llarg i catorze metres d'ample enllaçaran la Ciutat de les Arts i les Ciències amb el port.

Al llarg de la cursa, els vehicles circularan a una mitjana de 201,3 quilòmetres per hora, tot i que podrien assolir puntes de 323,3 quilòmetres. A aquestes velocitats, es calcula que podran recórrer tota la pista en aproximadament un minut i vint segons, durant els quals hauran de sortir 25 corbes.

El port de València, per on es vol fer passar el circuit de Fórmula 1

Fórmula Verda

Objectius de la Verda
Carlos Arrivas, portaveu d'Ecologistes en Acció, explica que la coordinadora pretén "encetar un debat social". Sota aquest criteri, ja ha convocat dues taules rodones: "Necessita València un circuit de Fórmula 1?" i "València del riu a la mar: delta verd o Fórmula 1", on havien de participar-hi membres de la CFV, tècnics i responsables polítics, com el regidor d'urbanisme Jorge Bellver o el conseller d'Infraestructures Mario Flores. Els dos últims van excusar la seua assistència "per motius d'agenda".

"Volem plantejar certs interrogants a l'opinió pública, com ara: "La ciutadania pot assumir els costos d'aquest esdeveniment?", explica Arrivas. Per la seua banda, Gallart afegeix que "d'entrada, no hem pretès mostrar un rebuig frontal contra el circuit, sinó a la forma com s'estava tramitant, sense informació pública i tractant de burlar tots els obstacles legals".

I és que, en aquests moments, ningú fora del PP no coneix el contingut del projecte. Fins i tot, la portaveu del PSPV a l'Ajuntament es queixava que "no hi ha manera que (els responsables del projecte) ens el contenen en el seu conjunt".

Per a Gallart és una agressió al dret de la informació: "Diverses organitzacions ens hem personat al registre d'entrada de la Conselleria (d'Infraestructures) perquè se'ns considere part interessada en la tramitació del projecte i, així, tenir accés a l'expedient. Un responsable ens va prometre una

resposta en una setmana. D'això, ja fa ja gairebé quatre mesos. S'ha recorregut al Síndic de Greuges, que ens ha donat la raó, però seguim en el mateix".

No s'ha fet estudi d'impacte ambiental per la construcció ni per l'activitat

Impacte ambiental i despeses
No s'ha fet cap estudi d'impacte ambiental, ni per la construcció ni per l'activitat del circuit. En la seva presentació a la premsa, el 5 de novembre, la CFV —a més de reclamar informació— lamentava la "dubtosa legalitat del projecte", que es pretén tramitar com la unió de dos carrers per evitar l'estudi. Però també és mostrava amoinada per la seva ubicació en el tram final del riu, on s'ha previst un delta verd. "El circuit passa per algunes zones verdes de l'antic llot del Túria —explica Gallart—, són terrenys molt importants que connectarien València amb la mar i que supediten la seua planificació al traçat".

Un altre punt fosc són les despeses del projecte. Per a Fórmula Verda, resulta difícil creure que el preu del circuit siga assumible pels promotors i per la venda d'habitatges a la zona. Torres afirma que "mentre els barris estan abandonats, els diners públics van

a parar a esdeveniments efímers". Tot i que les xifres totals es mantenen en secret, ja han aparegut un parell de sumes que poden fer entendre la magnitud de la despesa. Segons el Diari Oficial de la Comunitat Valenciana (DOCV), l'Ens Gestor de la Xarxa de Transports i de Ports de la Generalitat va treure a licitació, el 16 de novembre, la contractació de les obres de l'àrea de preparació, aparcament i instal·lacions complementàries per al circuit per un import de 3.193.005 euros. A aquesta xifra, cal afegir-li els treballs de descontaminació dels terrenys de l'antiga instal·lació de la Companyia Logística d'Hidrocarburs on, a més, s'alçarà un futur barri —el 7 de novembre, Coperfil Inmobiliària rebia el permís d'Obres, uns 100.000 metres quadrats de superfície i una dotació de dotze milions d'euros.

Per això, Torres reclama que l'administració es plantegi "quins projectes assumeix i a quin preu, perquè les despeses les assumisca el beneficiari". Recorda, també, que Bilbao va rebutjar un projecte similar després d'unes proves del "World Series", el 2004, mentre Londres encara discuteix si acull un circuit urbà des del mateix any.

Fórmula 1 i canvi climàtic

La CFV, però, no és l'única que posa en dubte l'impacte del circuit. El 3 de novembre, el científic Osvaldo Canziani, del Pannell Intergovernamental pel Canvi Climàtic de les Nacions Unides (IPCC), va mostrar el seu rebuig al projecte, en considerar que aquestes instal·lacions tenen "implicacions greus sobre la salut de parcs i éssers humans". Canziani assegurava que els motors d'explosió dels monoplaques produeixen ozó en superfície, "un poderós oxidant que contamina l'aire, provoca el blanqueig de les fulles dels arbres i afecta la salut dels xiquets i la gent gran". Cinc dies després, quan faltava una setmana per la reunió de l'IPCC a València —on participava Canziani—, el conseller valencià de Medi Ambient, José Ramón García Antón, reconeixia que "desconeix" la contaminació que produeixen els vehicles de Fórmula 1, però es mostrava convençut que era "irrellevant", afegint que la zona valenciana "és una regió que aposta pel desenvolupament sostenible".

Per contactar:

COORDINADORA FÓRMULA VERDA
Picasaweb.google.es/formulaverda
formulaverda@hotmail.com

Moviment a la metròpoli

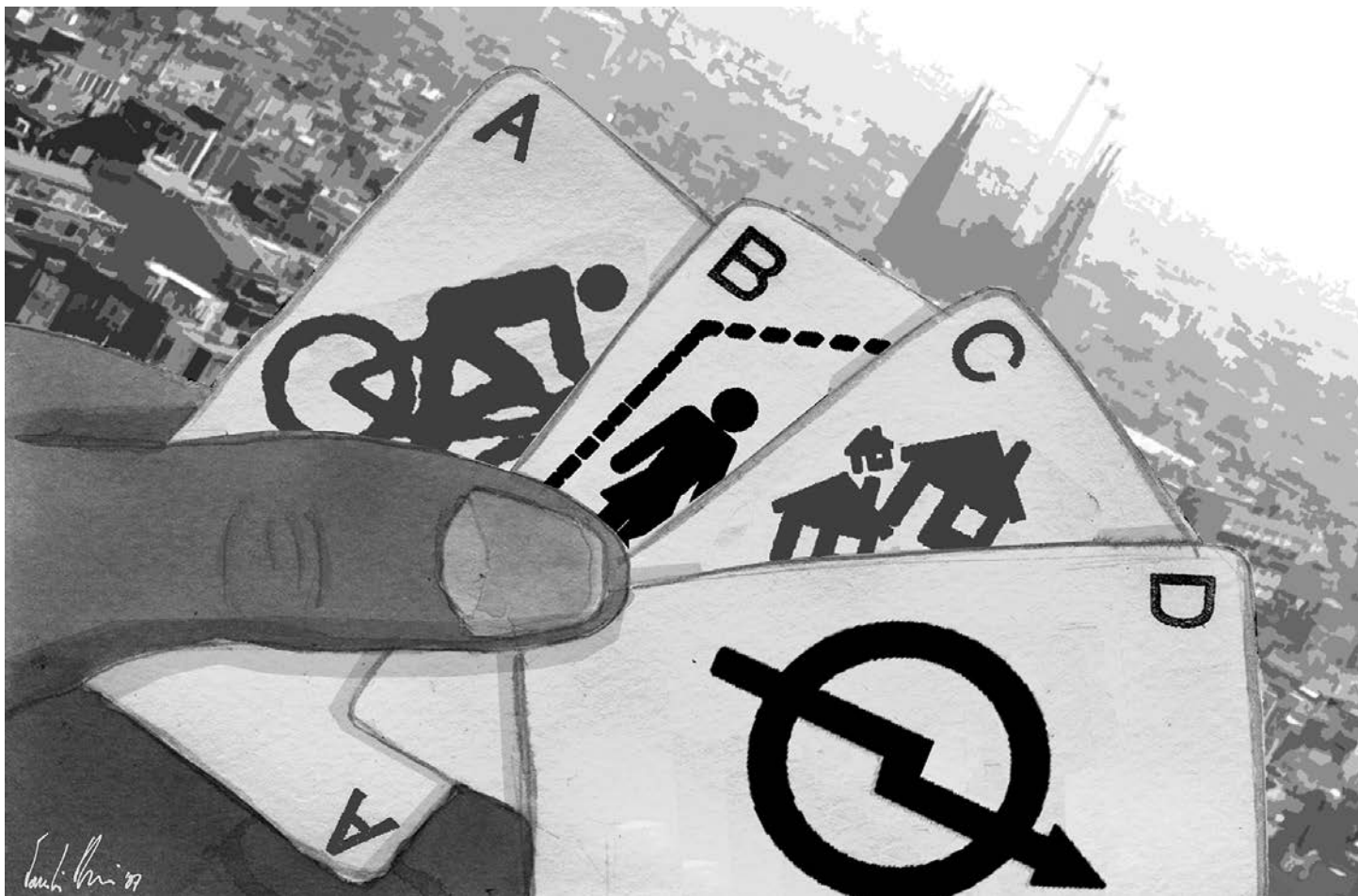
L'Ateneu Candela de Terrassa acull un seminari sobre emergències urbanes, culturals i polítiques

✉ Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La ciutat, diuen els organitzadors del seminari sobre emergències urbanes, culturals i polítiques, “construeix nous subjectes”. Una ciutat que està en transformació constant, en moviment i que alberga –de nou– molt moviment, a voltes també transformador.

Una ciutat que està en transformació constant, en moviment i que alberga –de nou– molt moviment, a voltes també transformador

Jordi Borràs

Organitzat per la Universitat Nòmada, Post Scriptum Ràdio i l'Oficina de Drets Socials Terrassa, el seminari “Metròpolis en moviment, moviment a la metròpoli”, començarà el 10 de desembre i acabarà el dia 16. La majoria d'actes se celebraran a la ciutat vallesana de Terrassa, repartits entre l'Ateneu Candela i el Museu de la Ciència i la Tecnologia. Però n'hi haurà un que es farà a Barcelona, l'excursió metropolitana.

L'organització ha diagnosticat que “en el mateix temps i en el mateix espai, les lògiques del benefici es transformen, intenten recuperar l'espai urbà a l'interior dels processos d'explotació, busquen mesurar i capturar qualsevol

marge de producció social per reduir-lo a un guany econòmic”. Així, la “ciutat de les fàbriques s'ha substituït per la ciutat-fàbrica”. A partir d'aquí, el gruix de les jornades presentarà un seguit de taules rodones que analitzaran aquesta nova realitat. Una d'elles, a partir de la comparació de dos models, Madrid i Barcelona. En el marc d'aquesta comparació, es comptarà amb la participació d'un dels autors del llibre *Barcelona. Marca Registrada*, editat per Virus i que es pot trobar integralment a www.barcelonamarcaregistrada.com.

Però, les jornades també volen mostrar que cada dia apareixen realitats diverses a les ciutats.

Per això, “resulta imprescindible afinar noves lògiques interpretatives per comprendre els processos emergents, les dinàmiques de poder que s'instal·len i les pràctiques que s'escapen a la lògica del capital (...) i que tornen a obrir espais d'autonomia”. En aquest sentit, es presentaran un seguit d'audiovisuals i experiències locals en diverses xerrades.

► L'organització, una bona mostra de moviment

Aquest seminari ha estat organitzat per tres col·lectius que mostren aquesta realitat de moviments emergents. La Universitat Nòmada, per exemple –i tal com es defineixen elles mateixes–, són “un dispo-

sitiu híbrid d'intervenció política transnacional en les coordenades definides per la societat del coneixement i el capitalisme cognitiu”.

Post Scriptum Ràdio neix de la desapareguda Ràdio Tse Tse, a partir de la qual les persones que l'han impulsat confien haver après i superat un “model que no funcionava”. Actualment, es planteja com una forma de superació de les

necessitats comunicatives de la societat civil. I, finalment, l'Oficina de Drets Socials Terrassa forma part del moviment d'oficines de drets socials que aglutinen les precàries i els precaris del nou capitalisme. Aquesta iniciativa ofereix un espai d'intercanvi a la gent que veu els seus drets socials vulnerats, bàsicament, però també els laborals i els econòmics. ☎

Per contactar:

<http://www.universidadnomada.net/>
<http://www.communia.org/psr/index.php>
<http://www.communia.org/odsterrassa/>

Una plataforma persegueix els impactes de les indústries extractives

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'activitat de la indústria extractiva –que inclou mineria, petroli i gas– comporta forts impactes econòmics, socials, culturals i ambientals, majoritàriament als països del Sud on s'estableixen les empreses internacionals. Per fer front a aquests impactes, diverses entitats catalanes i de l'Estat espanyol han creat la Plataforma de Seguiment de les Indústries Extractives. La Plataforma pretén fer un seguiment dels conflictes socioambientals i intentar influir en les pràctiques comercials i en la responsabilitat de les empreses.

Contràriament al discurs dominant de les institucions financeres internacionals (IFI) durant la dècada dels noranta, que considerava la indústria extractiva com un

L'activitat minera, petrolera i del gas comporta forts impactes econòmics, socials, culturals i ambientals

sector productiu amb un potencial enorme per l'eradicació de la pobresa, segons un estudi elaborat per Intermon Oxfam l'abril de 2007, hi ha una “forta correlació” entre aquest sector i els mals resultats en diversos indicadors socials. La Plataforma assenyalava diversos d'aquests indicadors: l'e-

levada mortalitat infantil, la malnutrició i els baixos nivells d'inversió en salut. Igualment, observen una correlació entre aquesta dependència i els nivells baixos d'escolarització i d'alfabetització. Les xifres ho demostren. Per exemple, a Nigèria, segons dades del Banc Mundial (BM), tot i que els ingressos per petroli suposen el 40% del PIB, el 70% dels ingressos públics i el 95% de les entrades de divises, el país ocupa el lloc 151 dels 175 països llistats en l'Índex de Desenvolupament Humà.

Des de la Plataforma, també assenyalen que aquesta indústria és l'origen de nombrosos conflictes armats i situacions de tensió a l'actualitat, ja sigui per la protecció i la construcció d'infraestructures o pel control dels recursos naturals. Aquests conflictes estan relacionats amb un augment de la vulneració dels drets humans, de la repressió i de la persecució

davant de qualsevol oposició o activisme contrari als models vigents d'explotació de les matèries primeres. Un bon exemple és la Minera Yanacocha (Cajamarca-Perú) –la segona mina d'or del món i la primera a l'Amèrica Llatina–, que té l'empresa nord-americana Newmont com a accionista principal. Aquesta minera ha interposat demandes, ha amenaçat, ha detingut i ha perseguit diversos membres del Grup de Formació i Intervenció

per al desenvolupament sostenible (GRUFIDES), una organització peruana que treballa a favor de les comunitats afectades. De fet, el president d'aquesta organització, Marco Arana, va participar als tallers organitzats per la Plataforma el mes de novembre passat. La petrolera espanyola Repsol YPF també té una llarga llista d'acusacions per crims ecològics, socials i contra la sobirania dels pobles. ☎

Per contactar:

PLATAFORMA DE SEGUIMENT DE LES INDÚSTRIES EXTRACTIVES
catalunya.ingenieriasinfronteras.org/pipeline/cat/principal.htm
info@extractives.org

ORIGINALITAT, QUALITAT I VALORS PER A TOTS I TOTES

Jugar d'una manera diferent

FIRAJOC ES VA CELEBRAR EL 2 DE NOVEMBRE A TONA

Toni Tomàs

Diferents propostes de la Fira del joc i la joguina de l'edició d'aquest any, a la població osonenca de Tona

UN DELS ELEMENTS IMPORTANTS D'AQUESTA FIRA ÉS EL CONCURS DE CREACIÓ DE JOCS, QUE VOL INCENTIVAR-NE L'ELABORACIÓ I OFERIR UN ESPAI PER DIFONDRE'LS. AQUESTA HA ESTAT LA SISENA EDICIÓ, AMB DUES CATEGORIES: ELS JOCS CREATS PER MAJORS DE SETZE ANYS I ELS CREATS PELS MÉS PETITS

Directa Ponent
/cultura@setmanaridirecta.info/

La població osonenca de Tona va acollir, el diumenge 2 de desembre, la setena edició de la Fira del joc i la joguina diferent, una proposta creativa per entendre el joc d'una manera alternativa al de les grans superfícies i els anuncis de televisió.

Per començar, una bona proposta: no un, sinó cinc cartells per anunciar la fira, en format cromos, amb els corresponents dibuixos de jocs de mans i una explicació al dors.

I, per continuar, bon temps, un públic molt nombros i, sobretot, una multitud de propostes que s'identifiquen amb uns trets identitaris bàsics: l'originalitat, la qualitat, els valors i la participació de tot tipus de persones. La fira s'entén així, com un espai de difusió del joc de nova creació o provinent de tradicions llunyanes, de bona qualitat —moltes vegades elaborat de manera artesana—, que animi a establir un altre tipus de relacions entre les persones participants, que doni un paper molt important a la comunicació i que agrupi gent de diferents edats —per jugar soles o en grup— i potser amb diferents motivacions.

Segons Oriol Ripoll, un dels organitzadors, “Enguany, l'aposta era per les persones. Van venir de

tots els racons del país amb propostes petites de joc, esquitxant d'activitat els voltants de la Fira”. En aquesta edició, s'ha volgut que les diferents persones que viuen i creen el joc tinguin un paper molt important.

Hi han participat Mateu Comellas, Pep Gómez, Joan Giralt, Viktor, Albert Violant, Dani, Toni Tomàs, Biel Pubill, Joan Sans, Sandra, Alfons o agrupacions com el Club del joc del CAE de Manresa, la Ludoteca de Jocs de Tona, l'Associació Catalana de Futbol Botons, la Iniciativa gent de Sabadell, l'Associació Espanyola de Col·leccionistes de Playmobil, Itineraria, Paités i l'Associació de Bitlles Catalanes.

“Tots els espais van tenir molt bona acollida, però el que va agradar més —sobretot perquè era un espai nou— va ser el de joc de tauler. Va estar ple tot el dia i en alguns moments les taules no eren suficients; per això, les persones visitants van acabar jugant per terra”, explica Oriol Ripoll.

Per al lleidatà Toni Tomàs, que fa un grapat d'anys que es dedica a portar els seus jocs de poble en poble, la mostra de joguines tradicionals de les Illes Balears de Joan Sans va ser un bon descobriment: “Hi havia baldufes, xarranques, carretons, instruments de música, avions i multitud de jocs fets amb troncs, canyes, suros, material del camp,

paper i tot tipus de coses que els nens i nenes trobaven pel carrer”. També destaquen el “Laberint” d'Itineraria, on s'avança jugant cada vegada a un joc, i els “Canals i canalons” d'Alfons, on cada participant utilitza aquestes eines per aconseguir fer arribar una bola a un lloc determinat.

Però això no va ser tot. Hi va haver jocs amb les mans, jocs d'enginy, de creació, de mancala, futbol amb botons, papiroflèxia, malabars, construcció de joguines tradicionals amb materials de l'entorn i reciclats, exposició i venda de diorames playmobil, creacions amb ferralla, bicicletes especials, pràctiques esportives tradicionals, bitlles tradicionals, contes participatius i, fins i tot, poder jugar abans de comprar res.

I, per acabar-ho d'adobar, més d'una vintena de parades de venda: artesanat, jocs que no es poden trobar normalment i peces originals.

Premi de creació de jocs

Un altre dels elements importants d'aquesta fira és el concurs de creació de jocs, que vol incentivar-ne l'elaboració i oferir un espai per difondre'ls. Aquesta ha estat la sisena edició i hi ha dues categories, els creats per majors de setze anys i els creats pels més petits (de setze anys).

A l'hora d'atorgar el premi, el jurat juga una o dues partides. Els criteris adoptats en la puntuació

són: l'originalitat del tema, del desenvolupament i del mecanisme del joc, la claredat, que les regles siguin lògiques i la possibilitat de tornar-hi a jugar.

El premi pels majors de setze anys se'l va endur “Patim, patam, patum”, de Maria Pitarquè i Marc Figueras, un joc ambientat en la festa de la patum de Berga. Els dos accessits van ser per “Tobynstein” de Josep Maria Allué i “Vòrtex” de Mertxe Boyer i Xavier Bonet.

Els premis per als més petits i petites va ser “Ficar pilotes de gelat als cons” d'Andrea i “Dibuixa amb Sort” de Carla Rodríguez.

“Ara és l'hora de la reflexió”, ens diu l'Oriol Ripoll, ja que “l'organització comença a treballar per aconseguir noves idees per a la propera edició. Sembla que l'aposta és decidida per fer que la vuitena edició sigui encara una mica més grossa. Ens haurem d'esperar un any... o visitar de tant en tant el web www.firadel-joc.cat per descobrir-les”. Per cert, es pot jugar a “De joc a joc” —un invent de Xavier Arbonés per la tercera edició— o consultar una guia de botigues especialitzades, espais de difusió i venda, artesanat, espectacles de jocs, tallers o associacions que difonen el joc i la joguina de qualitat, amb la corresponent descripció i un contacte. Que jugueu de gust!

Pim-Pam-Pum

“Hem fet un disc per wiki”

Orxata
Sound
System

La formació valenciana Orxata Sound System edita el seu primer disc, *1.0* (autoeditat, 2007), amb lletres elaborades a través d'un sistema wiki, on han participat 400 usuaris que han inventant lliurement en el procés de creació de les cançons. Afirment que estan influïts a parts iguals per Chimo Bayo i el cant d'estil valencià. Electrònica molt personal i música d'arrel en un projecte únic.

⇒ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Com s'ha elaborat el disc d'Orxata?

Jau (baix): De forma molt participativa. Hem habilitat un sistema wiki a través del qual els usuaris de la nostra web han pogut modificar les lletres, escollir el títol del disc per votació popular, deixar comentaris, fer remescles dels temes...

Biano (programacions): La idea d'Orxata, fins i tot abans que escrivíssim una sola nota, era fer la creació més horitzontal, emfatitzar el fet que la frontera entre el creador i el consumidor és molt difusa.

En quin punt s'uneixen l'electrònica i la música d'arrel?

B: A la base de la nostra sonoritat hi ha el que fan formacions com Asian Dub Foundation, Fermín Muguruza o Pomada, gent que ha incorporat l'enguatge electrònic a la música d'arrel. Ara bé, un dels eixos fonamentals d'Orxata és el concepte de cultura lliure. Abans que músics, érem usuaris de Linux i treballàvem amb programari lliure. Hem intentat incorporar tot aquest ideari a la música. La música, abans de la indústria, ja funcionava així: es transmetia de pares a fills, a

través de cançons populars... Era música lliure per se.

Us definiu com un grup de *postbakalao*. El *bakalao*, però, és una música que sempre s'ha assimilat a l'espanyolisme i, fins i tot, a l'extrema dreta.

B: Cal tenir en compte que no és el mateix el *bakalao* l'any 1985, quan una sèrie de sales valencianes comencen a punxar música electrònica d'avantguarda, que quan l'escena es vulgaritza i, alhora, es criminalitza, a partir de l'any 93. Aquesta és la imatge que n'ha quedat.

Us molesta que, sovint, l'electrònica s'associï al consum de drogues?

B: No només l'electrònica, l'art i la droga van lligats. Què seria del *reggae* sense la marihuana? O dels primers *jazzmans* sense l'heroïna? Nosaltres, no és que siguem de la penya més desfasada de València, però sabem que el més normal és que la gent vagi prou del revés.

J: Des d'un punt de vista polític, som conscients que el consum massiu de droga ha afavorit les estratègies de l'estat, com va passar al País Basc amb el "jaco" durant els anys vuitanta, que va desmobilitzar el jovent abertzale. Qualsevol droga despolititza, tot depèn de l'ús que se'n fa.

‘La revolució llibertària’, un altre cop a Catalunya

Àmplia exposició de la CGT per recuperar la memòria històrica

DEL 3 AL 9 DE DESEMBRE
A SANT BOI DE LLOBREGAT
DEL 10 AL 16 DE DESEMBRE A REUS

⇒ Marta Rubirola
/cultura@setmanaridirecta.info/

El 1936, com a conseqüència del cop d'estat dels insurrectes falangistes del 18 de juliol, dins l'Estat espanyol es va viure el moment més fort de la història del moviment llibertari. “El curt estiu de l'anarquia”. La revolució llibertària. El poble es llançava al carrer i prenia les armes i les regnes del que s'acabaria convertint en una lluita aferrissada per la seva llibertat col·lectiva i personal. Apareixia un nou ordre social, autogestionari, organitzat piramidalment de baix a dalt. La fraternitat universal es rebel·lava com una nova eina de solidaritat entre els homes.

Aquest és el punt de partida de l'exposició que la CGT va inaugurar fa un any, amb motiu del setantè aniversari dels fets. “La Revolució Llibertària”, enquadrada dins la campanya de recuperació de la memòria històrica, és una exposició itinerant que ha visitat nombroses localitats de l'Estat espanyol i que, ara, arriba a Catalunya.

Concebuda com una anàlisi del passat, l'exposició pretén recuperar aquests moments mitjançant imatges i textos, amb la intenció de donar a conèixer el que va succeir durant aquells dies a les noves generacions. Els 26 panells i l'audiovisual que la componen ens descriuen diferents moments i aspectes del moviment llibertari. Es parla de la primera internacional, les

joventuts llibertàries o les dones lliures i s'explica la pràctica del naturisme, la idea de l'esperanto i la pedagogia llibertària, tot citant els antecedents ètics i filosòfics de l'anarquisme. La mostra passa gradualment de la divulgació de les idees i els valors inicials del moviment fins al plantejament del debat pendent de la revolució. Analitza el passat amb la voluntat d'extreure'n les coses positives i aplicar-les al propi creixement i la consolidació de l'organització com a alternativa pel canvi social.

Un reconeixement –finalment– a tots aquells que van saber mantenir viva la idea d'una revolució real, des de l'exili o des d'una lluita soferta a l'interior de l'Estat.

Veïnes de Rocafonda fan un CD de cançons populars

EMOTIU CONCERT A MATARÓ AMB CANTS D'ANDALUSIA FINS A SÍRIA

⇒ Directa Maresme
/cultura@setmanaridirecta.info/

A resultes d'un projecte coordinat per la Leo Martín i la Pura Esquerria, des de la vocalia de dones de l'AV Rocafonda-l'Esperança-Ciutat Jardí, dinou dones del barri han enregistrat el CD *Cançons d'arreu del món*, produït per la Casa de la música popular amb el suport del Pla de desenvolupament comunitari Rocafonda-El Palau.

La majoria d'aquestes dones van pujar a l'escenari del Casal Nova Aliança el diumenge 25 de novembre al migdia. Acompanyades per músics dels grups Relk, Gertrudis i d'altres que han participat en el projecte, van regalar un concert emotiu i vibrant a les 300 persones que hi van assistir.

Les intèrprets –persones aparentment tan diferents com la Júlia, la Vicki, la Wafa, la Carme, l'Esperanza, la Diana o l'Aiatu, per esmentar el nom d'algunes d'elles– van cantar les cançons populars que més s'estimaven, procedents de llocs tan allunyats com Castella, Andalusia, Mèxic, el Rif, el País Valencià, Catalunya, França, Aragó, Síria o el Senegal.

Tot el concert, que va coincidir amb el Dia Internacional Contra la Violència vers les Dones, va està impregnat, des de l'inici, d'aquest esperit reivindicatiu i d'exigència, fonamentalment cap als homes, per posar fi a aquestes agressions. El concert també es va dedicar a totes les mares del món, amb un record especial a les mares de les intèrprets, quatre de les quals van

morir durant el procés d'elaboració del disc. Finalment, van esmentar el grup de dones de Matagalpa, a Nicaragua, amb el qual les dones de Rocafonda col·laboren des de fa anys en projectes de teatre social.

El concert el va presentar la Maria Majó, que –amb agilitat i ritme– va saber resoldre els petits imprevistos que es van presentar. Després d'una llarga intervenció protocol·lària a càrrec de la regidora de l'Ajuntament, el recital es va tancar amb tres temes interpretats pels músics que van participar a l'acte i cantats per la Maira, del grup Relk.

El CD es ven a vuit euros i, de moment, només en alguns establiments de Mataró. Però la vocalia de dones el vol fer arribar a tot arreu.

Publicitat

desembre 07
la resistència

- 1 Amanita y los Faloides
- 5 Mandula + La Rumbe
- 6 Thita y Melao
- 7 Kamal Afro Seventy
- 8 Cute Poisen + Hash & Boat
- 12 Cataplausia
- 13 Thita y Melao
- 14 Txarnago's Cuple: Quepum Quepum
- 15 Green Valley
- 19 Cataplausia
- 20 Thita y Melao
- 21 Colectivo Microguagua
- 22 El Urge
- 24 Noches Buenas
- 25 Muyayo Riff
- 26 Ashira
- 28 Tito, la Caimana y los Cinturitas
- 29 La Guateque Banal
- 31 La Resistencia All Star Di's

tots els concerts a les 23h. entrada de 3 a 5 euros
c/rosalia de castro 92 <m> torrassa hús nit: n2
www.laresistencia-web.blogspot.com myspace/laresistenciabcn

Escletxes a Tetuan

'SHOROK' MOSTRA LA SITUACIÓ DE LES DONES MARROQUINES

DIRECCIÓ : YOLANDA OLMOS | FOTOGRAFIA : BET ROURICH | SO : VERÓNICA
FONT | DURADA: 46 MINUTS | DOCUMENTAL. DVCAM | PRODUCCIÓ:
LEONOR MIRÓ | AMB LA PARTICIPACIÓ DE KHADIJA MOUSSA, SALWA
MOCHTAT, HODA HAMOUNE, NADIA HAMOUNE, SAÏDA ALLAL BAJTÍ

✉ Marta Rubiola
/cultura@setmanaridirecta.info/

Shorok, en àrab, significa aurora. Una nova llum, una nova història. Aquest és el missatge amb què es queda l'espectador després de veure el documental estrenat al Centre Cívic de La Farinera, al barri del Clot de Barcelona, el 28 de novembre.

Shorok vol trencar estereotips, el film dona veu –durant 46 minuts– a cinc dones marroquines de la regió de Tetuan, que ens ensenyen com són les seves vides dins una societat tradicionalment masclista, on la dona –sovint–

queda perillosament en un segon pla.

La Khadija, la Salwa, l'Hoda, la Nadia i la Saida prenen veu pròpia per explicar-nos quins són i per on comencen els canvis que apunten dins la societat marroquina, les dones de la qual comencen a reclamar les seves llibertats col·lectives i personals. Amb una narrativa senzilla i clara, van apareixent les aspiracions de futur de les protagonistes, que lluiten –cadascuna a la seva manera– per un país lliure de desigualtats socials i equitatiu però, sobretot, lliure. Mitjançant diferents vies, tan laborals com educatives, les

dones del Marroc comencen a cercar tècniques d'emancipació social que, juntament amb l'esforç personal, permetran fer un gir a la situació del país.

Treball en xarxa

El documental és el resultat d'un projecte de cooperació entre l'associació marroquina Al-Mahron i l'ONG Entrepobles. Dues organitzacions que col·laboren des de l'any 2002 per impulsar el centre de dones de F'nideq, amb l'objectiu de donar a conèixer la situació de les dones del nord del Marroc.

Tot onze té el seu tretze Relat d'un cop d'estat fracassat

'13 DE ABRIL' | DAVID SEGARRA I ÀNGELA MIMIAGA | GÈNERE: DOCUMENTAL
| 19 MINUTS | DAILYMOTION.COM/VIDEO/X34NDR_13ABRIL_POLITICS.

Quan l'11 d'abril de 2002 Veneçuela va patir el cop d'estat, hi va haver una mobilització popular tan important que, dos dies més tard, els colpistes van fer-se enrere. El documental *13 de abril*, dels realitzadors David Segarra i Àngela Mimiaga, relata en poc més d'un quart d'hora els fets d'aquells dies. Ho fa a través de testimonis dels barris populars de Caracas, que expliquen com la

gent, a mesura que es va assabentar del que passava, va plantar-se davant del palau de Miraflores per exigir la llibertat d'Hugo Chávez, que havia estat segrestat. Els testimonis també expliquen la impotència davant la manipulació informativa, que va obviar el moviment popular. El grup de *hip hop* Àrea 23 ha posat la música a aquest documental que podeu trobar a la xarxa. BEL ZABALLA

Voltes amb el català

AUTORS: PLATAFORMA PER LA LLENGUA - 2007 | GÈNERE: JOC
GRATUÏT A:
PLATAFORMA-LLENGUA.CAT/CATAVOLTA

La Plataforma per la Llengua acaba de penjar a la seva web un nou joc de coneixement de l'estat, la situació i el marc legal de la llengua catalana. A través d'un personatge d'entrada i d'una ruleta una mica enlluernadora, la persona navegant entra a l'univers de les normatives europees, les proteccions de la llengua, l'interès per part de les persones novingudes i multitud de

preguntes més. Tot plegat, a l'estil Trivial, amb la recompensa d'un "Justa la fusta" quan s'endevina i una "Espifiada" quan la resposta és errònia. Un joc amè i entretingut amb el valor afegit d'una banda sonora de cançons tradicionals catalanes digitalitzades. L'encert d'aquesta digitalització, però, queda al criteri de la persona navegant. ESTEL B. SERRA

'Blade Runner': L'entrega final

BLADE RUNNER (REESTRENA DE 1982)
FORMAT: DVD
DIRECTOR: RIDLEY SCOTT
DURADA: 117 MINUTS

Una denúncia prèvia: l'estratègia mercadotècnica que fa temps que envolta l'obra, ara, amb motiu de la celebració del vint-i-cinquè aniversari de la seva estrena, espremuda amb una enèsima rèplica més, aquesta visualment més perfecta que les predecessores. Amb tot, és una bona excusa per redescobrir i actualitzar un dels clàssics de la ciència ficció. La sinopsi: sis replicants del model Nexus-6 s'han escapat

i campen lliures per Los Angeles de l'any 2018. L'agent especial Rick Deckard, blade runner, especialitzat en "retirar" replicants, té la missió de caçar-los. Els replicants són andròides explotats com a esclaus en les colònies exteriors de la Terra: arran d'una rebel·lió sagnant, els replicants van ser declarats proscrits a la Terra. Però qui són, avui, els replicants? Però qui viu? Deckards perduts... MATIES SEGURA

Cap al paradigma ecològic

'EL PARADIGMA ECOLÓGICO EN LAS CIENCIAS SOCIALES'
AUTORS: F.GARRIDO, M.GONZÁLEZ DE MOLINA, J.L.SERRANO, J.L. SOLANA (Ed.)
ED: ICARIA - ANTRAZYT, 2007
PÀGINES: 301

La necessitat d'un discurs diferent a les ciències socials. La necessitat d'una comprensió de l'espècie humana integrada en un tot natural.

En un moment en què la falta de vincles entre el creixement econòmic, la industrialització i el desenvolupament ja està més que demostrada, diversos especialistes en ciències socials advoquen pel paradigma ecològic.

El llibre parteix del fet que les ciències socials continuen situant l'espècie humana –i l'home en concret– al buit, com si les seves accions no tinguessin impactes decisius sobre el medi natural. Els grans mites del progrés il·limitat i la sobrecàrrega de l'antropocentrisme són qüestionats i superats per un nou gir ecològic. A partir d'aquí, una nova concepció: les societats humanes no existeixen en un buit ambiental, sinó que afecten i són afectades pels fenòmens i les lleis de la natura. ESTEL B. SERRA

RECOMANEM

DIVENDRES 14 I DISSABTE 15
VII SEMINARI SOBRE QUART MÓN
I EXCLUSIÓ SOCIAL

Equipament Cívic Delta del Llobregat.
c/ Riu Llobregat, 94. El Prat de Llobregat.

Presentaran l'Acció de Teatre Social 'Per un ascensor': "Què passa quan la veu d'una comunitat és discordant amb els interessos de la marca Barcelona?". Ironies sobre la "Participació".

Més informació: <http://labarcelonetaambe-laiguaalcoll.blogspot.com/2007/11/la-cultura-com-agent-de-transformaci.html>

Organitza: Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta (PADB)

DISSBATE 8

'JO TAMBÉ CREMO LA CORONA ESPANYOLA!'
22h. Al Pavelló de Sarrià de Ter (Gironès).

Concert Solidari amb els grups Obrint Pas, Banda Bassotti, Mesclat i Dj. Txus.

Concert solidari per recollir fons per sufragar les despeses del procés contra els encausats per la crema de retrats del rei i per denunciar, un cop més, el cas.

Les entrades costaran 12 euros anticipades i 15 a guixeta.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 6

Fira de la Puríssima 2007

Del 6 al 8 de desembre a l'Ateneu Santboià.
Av. Maria Girona, 2. Sant Boi de Llobregat.
Organitza: Col·lectiu de l'Ateneu Santboià.

'Menja't la Constitució espanyola'

10h. Casinos (Camp de Túria) c. Sant Ferran.
Presentacions de les noves AJ de la CAJEI i actes contra la Constitució espanyola.

'RRReforma'. Teatre.

Dijous 6, divendres 7, dissabte 8, dijous 13, divendres 14 i dissabte 15 a les 21h. Diumenge 9 i 16 a les 20h. L'Antic Teatre. c. Verdader i Callís, 12. Barcelona. Obra de La Reial Companyia de Teatre de Catalunya. Un grup de paletes entra a l'Antic Teatre que ha de ser tancat i reformat per obres. Allà hi viuran els últims moments d'un espai emblemàtic. Autors i direcció: Laia Alsina i Jordi Centellas. Repartiment: Roser Bundó, Laia Alsina, Francesc Gil, Belén Bouso, Jordi Centellas, Oriol Casals i Marta Roca. Vestuari: "La Reial". Selecció musical: Laia Alsina i Jordi Centellas. Coreografia: "La Reial". Agraïments: 34mm. Produccions <http://www.lanticteatre.com>

Concert anticonstitucional

24h. Taverna Carresclet. Reus.
Amb l'actuació de Josep Maria Cantimplora.
Organitza: Maulets Reus.

DISSABTE 8

Documental 'Vou plantar minha terra'
i xerrada sobre el MST del Brasil

17h. Sala d'actes de l'Ajuntament de Balaguer. Passi i presentació del documental sobre el Moviment Sense Terra del Brasil *Vou plantar minha terra*, recentment estrenat. Xerrada amb dos companys que han viscut en primera persona el problema i la necessitat de la terra del Brasil. Organitza: A les Trinxeres i Assemblea Pagesa de Catalunya.

'Batalla del Segre. Jornada per la
Recuperació del Patrimoni i la
Memòria Històrica'

Sala d'Actes d'Alfés (Segrià).
15.30h. Ruta pels diferents indrets (refugis, trinxeres, etc.) relacionats amb la Guerra Civil al terme municipal. 17.30h. Obra teatral sobre els Maquis 'Goigs a Sant Pancrac', a càrrec del Gall Roig. 18.30h: Xerrada/col·loqui sobre la Batalla del Segre i presentació del Projecte de recuperació de patrimoni històric de l'A.C. La Dalla. 20.00h: Passi del Documental POUM. *Una Vida per la Utopia*. 22.00h: Sopar popular amb llonganissa amb mongetes, botifarra negra i cansalada. 22.30h: Cançó d'autor amb Antoni Garcia Irazzo + ORQUESTRA DE TRINXERA (Versions de cançons revolucionàries i de la República). Organitza: Associació Cultural La Dalla.

'L'Esquerra Anticapitalista a Europa'

20h. Centre Cívic Sortidor.
Pç. Sortidor, 12. Barcelona. L3 Poble Sec
Am la participació de: François Sabado (LCR-França), Raul Camargo (Espacio Alternativo), Esther Vivas (Revolta Global) i Jose Falcao (Bloco d'Esquerda-Portugal). Organitza: Revolta Global.

DILLUNS 10

'LA REVOLUCIÓ LLIBERTÀRIA'

Del 10 al 16 de Desembre.
De 10- a 13h. i de 17 a 21h. Sala Fortuny del Centre de Lectura. c. Major 15, Reus.
Exposició itinerant organitzada per la CGT amb motiu del 70 aniversari del 19 de juliol de 1936. Organitza: CGT.

Seminari: 'Metròpolis en movi-
ment, moviment a les metròpolis'

Del 10 al 16 de Desembre.
Ateneu Candela. c. Sant Gaietà, 73. Terrassa.
Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. Rambla d'Egara, 270. Terrassa.
Setmana de debats, projeccions i festes per obrir nous camins en la ciutat i per a repensar la relació entre nosaltres i l'espai urbà. Temes com l'especulació urbanística, la defensa del territori i noves tendències en la producció cultural i econòmica del capitalisme. Hi seran presents amb aportacions molt destacades.
Més info: metropolis.communia.org

DIJOURS 13

Xerrada - debat: 'Del passat al
futur del moviment llibertari'

20h. Sala Hortensi Güell, Centre de Lectura. c. Major, 15. Reus.
Amb les intervencions de: Ferran Aisa, historiador especialitzat en el moviment obrer i l'anarcosindicalisme, membre de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, autor de diversos llibres, documentalista d'exposicions i guionista de documentals. Eladio Villanueva, sindicalista del sector ferroviari, actual secretari general de la CGT.

SORTIM DE CASA

DIJOURS 6

CREMA DE LA CONSTITUCIÓ
ESPANYOLA

12h. A la plaça del Blat (Valls).
Organitza: Casal Popular la Turba.

DIJOURS 6

ACTE ANTICONSTITUCIONAL
A FIGUERES

19h. A Can Met. c. Sant Vicenç, 30. Figueres.
Acte polític sobre el procés de transició i anàlisi crític de la Constitución Española. Amb la participació d'Aleix Jiménez, estudiant d'Història, i Josep Salleras, estudiant de Ciències Polítiques. I després brindis anticonstitucional amb cava català!!
Organitza: Assemblea de Maulets Figueres.

DIVENDRES 7

CONCENTRACIÓ PER
UN HABITATGE DIGNE

18:30h. Plaça de l'Ajuntament d'Inca, Mallorca.

Organitza: Maulets.

Més informació:

<http://www.maulets.org/mallorca>

<http://www.politics-immobiliaria.com>

DIMARTS 11

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ RAMÓN BARNILS,
PERIODISTA DE REFERÈNCIA.

22h. Casa de la Cultura de Girona.
Sala d'exposicions Donenec Fita

A càrrec de Joan de Sagarra escriptor i crític teatral.

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // ALÈSSI DELL'UMBRIA, AUTOR DEL LLIBRE '¿CHUSMA?'

“Si no pots esprémer la ràbia, et destrueix per dins”

Alèssi Dell'Umbria (Marsella, França) és autor del llibre *¿Chusma?* (Pepitas de Calabaza, 2006), un dels pocs títols que podem trobar sobre la història dels suburbis francesos (*banlieues*) i sobre com, a França, s'ha instaurat un autèntic *apartheid* social. Dell'Umbria no és ni periodista, ni sociòleg, ni militant. Participa en les grans revoltes de les *banlieues* de principis dels anys 80, ha estat uns dies a Barcelona per explicar com es troba la situació ara, després dels recents enfrontaments dels joves amb la policia, i per apropar-nos als episodis de les insurreccions de la tardor de 2005.

Francesc Richard

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Albert Garcia

Com han estat les revoltes a les *banlieues* d'aquests últims dies, comparades amb les de la tardor de 2005?

El nivell de violència ha estat molt més alt i el seu nivell d'organització també. Persones als terrats amb mòbils comunicant-se sobre els moviments de la CRS (antidisturbis), *walkie-talkie* per interceptar la freqüència de la policia i, sobretot, el fet d'haver utilitzat escopetes de caça i haver ferit més de 120 policies. Villiers-le-Bel, l'indret on s'han iniciat els incidents, no és precisament dels llocs més calents de la perifèria de París... doncs, imagina't. A més, el fet que et condemnin a vuit anys de presó per enfrontar-te a la policia fa que, en aquest sentit, als joves els sigui igual utilitzar els pals o l'escopeta. La policia, per la seva banda, molt sovint fa ús del *flashball*, un instrument molt perillós que, per exemple, fa uns dies, en una manifestació d'estudiants a Nantes, van deixar un jove sense un ull...

Quins són els trets característics de la gent revoltada?

Difícil. Joves de 15 a 25 anys i, també, gent una mica més gran, els germans grans. Per exemple, a Villiers-le-Bel, va haver-hi consens general a l'hora de castigar la policia. Però, bàsicament, són joves. Joves que no tenen possibilitats, aturats de per vida; la seva vida col·lectiva és la banda.

S'ha venut que la llavor dels avallots podria ser racial.

No té res a veure. Ningú a França, ni el govern, ni els mitjans, ni els joves de les *banlieues*, no ha parlat de problema ètnic. La identitat dels joves de la perifèria no és la del país ni la del d'origen. N'hi ha d'origen algerià, de l'Àfrica negra, gent francesa, blancs, gent d'origen espanyol o italià... Tot i així, molt cops, a les barriades, la segregació urbana, social i ètnica és la mateixa.

Com són les *banlieues*? Fins a quin punt arriba l'aïllament?

Les *banlieues* neixen als anys 50, 60 i 70. Van ser la solució fordista dels tecnòcrates a la qüestió dels allotjaments. Aquesta manera d'organitzar la diversitat d'activitats que hi ha en una ciutat es fa per separat, és a dir, una zona de treball, una industrial, una comercial (hipermercats), una residencial, una de divertiment, etc. Vaja, que està concebut per a la reproducció de la força de treball. Aquest model es va acabar el 1975 i l'herència ha estat una segregació d'aïllament total. A Clichy-sous-Bois, per exemple, que es troba a la perifèria de París, no hi arriba cap transport. Si no tens feina, no tens cotxe i la meitat de la gent que viu allà està a l'atur. Així, doncs, com s'ho fan? És un altre sistema d'emprisonament de la classe obrera.

“L'automòbil encarna el tancament, ofereix la llibertat de moviment que d'altres no tenen”

Així doncs, els cotxe no és cap objecte innocent...

Els carrers i els espais col·lectius de les *banlieues* han estat reemplacats per cinturons adaptats a la circulació. Les carreteres són el principi organitzador de l'espai suburbà. L'automòbil encarna el tancament, ofereix la llibertat de moviment que d'altres no tenen. Es veuen condemnats a la marginació absoluta, sense escapatori. Nosal-

tres, quan teníem setze o disset anys, també cremàvem cotxes, però anàvem als barris dels rics. A més, ara, moltes vegades, els cotxes cremats són de delators de la policia, de racistes; tot i que cremen el que tenen a disposició.

Abans hi havia més politització a les *banlieues*, no?

Sí, tot i que hi ha una consciència social molt clara. Als 80, estàvem influïts pel maig del 68. Els joves d'ara no en saben res, del 68. Ni que, als anys 70, les manifestacions acabaven amb grups d'autònoms i joves de les *banlieues* atacant la policia. Ara, veuen la contestació altermundialista com una contestació de classe mitjana, de gent que treballa al món de la cultura o l'educació. A les *banlieues* no tenen cap projecte de canvi, però són lúcids. A més, qui té un projecte de canvi? No estan moguts per accions filosòfiques o polítiques. Són molt més concrets. Per ells, l'objectiu és la brutalitat policial. Significa pendre el control del seu territori, impedir que la policia tracti el seu barri com un país conquerit. Si no pots esprémer la ràbia, et destrueix per dins. Això ho saben tots els joves de la perifèria.

I l'esquerra francesa, com creus que s'ho està prenent?

El PCF i els socialistes han cridat a la repressió i són els que tenen més responsabilitat, com a artífex de la política urbanística que ha produït tot això. Els trotskistes no saben què fer. La gent que s'ha solidaritzat són gent de grups autònoms llibertaris, com a Toulouse. Comparteixen un llenguatge comú i això es veu quan canten “Fora l'Estat, fora la policia, fora els patrons!”. És important observar casos com el de l'Estació del Nord de París, l'abril de 2007, quan els joves de la perifèria es van unir als de París i es van enfrontar brutalment contra la poli-

cia i el personal de seguretat per defensar un noi que havien enxampat sense bitllet. Aquests espais es multiplicaran.

Quin és el paper de la dona en els amotinaments?

Elles estan amb els seus germans, de tot cor. L'any 2005, dels 3.000 detinguts, només hi va haver una dona. És un espai ocupat per homes. Però, durant aquests últims anys, en la nova onada de delinqüència, s'han vist bandes de dones joves, a vegades molt violentes, i no crec que triguem gaire a veure la intervenció d'aquestes bandes en les pròximes bullangues. Per la seva part, a Villiers-le-Bel, les mares llençaven aigua contra el gas lacrimogen i objectes i pedres quan veien la policia des de les finestres de casa seva. Tot i que elles tenen por de la violència dels seus fills, de la violència de la policia.

Si el 2005 hi va haver 3.000 detinguts, què ha passat amb tota aquesta gent?

A la presó. En tot cas, les condemnes de 2005 van ser baixes, ja que no podien demostrar la seva culpabilitat. Per això, també hi ha gent que s'ha menjat tres o quatre mesos per no fer res. El 1975, quan jo vaig estar a la presó, érem 30.000 presos a tot França. Ara són 60.000. Estan construït prop de 13.000 places noves —entre 4.000 i 5.000 per menors. A més, ara s'estan rumiant baixar l'edat penal als setze anys.

Penses que podem parlar d'un contrapoder informal?

D'alguna manera sí, perquè han aconseguit ser el centre de la vida política francesa i, alhora, denunciar l'urbanisme i la segregació. Parlem d'una insurrecció social espontània i desesperada, però el contrapoder també significa bastir una contrasocietat i, ara mateix, no estem en aquest punt. ●

Preguntes

Ricard Vilaregut

/opinio@setmanaridirecta.info/

La transició encara és un gran tema i així ho ha copsat el CCCB, que ofereix una exposició temporal que té el mèrit d'enfocar aquest període des d'un altre angle i qüestionar implícitament el relat mític que s'ha construït sobre el tema, que ja comença a tenir més esquerdes que el túnel de l'AVE... D'aquest període complex, cabdal per entendre els darrers 25 anys a casa nostra, se'n coneixen força coses, però encara se'n desconeixen moltes més. Sabem que, a molts, la transició els va sortir rodona, no van haver de demanar perdó ni sentir-se'n avergonyits. I, veient els últims esdeveniments (sentència 18/98), n'hi ha que encara actuen com si Franco fos viu —i no parlo només dels franquistes.

N'hi ha que encara actuen com si Franco fos viu; i no només els franquistes

Pel que fa a la nodrida oposició antifranquista, sabem que “la remor de sabres” els va frenar d'anar més enllà del que predicaven als manifestos i assemblees, però desconeixem quin paper va ser dels líders i quin el de la ciutadania, precisament la pregunta que intenta respondre el CCCB, amb més voluntat estètica que profunditat. Els líders són els que protagonitzen i guien el destí “del poble”, o bé els que llegeixen millor el context i s'hi adapten? Qui determina qui, el poble als líders o a l'inrevés? Si és així, és cert que “el poble no ens demanava anar més enllà”, tal com recordava no fa pas massa temps un historiador que també en va ser protagonista? En el darrer vídeo de l'exposició, una noia de 23 anys pregunta als seus pares per la passivitat i la connivència amb el franquisme; unes preguntes que els pares contesten amb evasives, que són del tot clarificadores. Ens haurem d'acostumar a fer preguntes sobre la transició i sobre la qualitat democràtica, a veure què responen.

QUIBICITAT

